

MoSt

Modlitebné
spoločenstvo
ECAV
na Slovensku

DOSTALA SOM VIERY DAR

*Pán mi dal vieru do vena,
čo žitiu zmysel dáva,
by duša v rúchu spasenia
dosiahla brány raja.*

*Z prameňa vody života
načieram každodenne,
viera v nej silu nachádza
a dušu k Pánu nesie.*

*Pán mocou sa ma dotýka,
nežne jak vánok letný,
tá svätosť dušou preniká,
zmocňuje krídla viery.*

*Môj pohľad už je upretý
do zaslúbenej zeme,
môj Pán mi kráča v ústrety
a do náručia berie.*

*Keď letné ráno mraky zbrázdia
a ruža v kvete uvädne,
keď srdca baňa láskou prázdna
a chlebík v ústach horký je,*

*keď bolesť srdca sa len množí,
padajú mosty priateľstva,
keď podaný liek neosoží
a zíva priepasť bezodná.*

*Keď všetka nádej pochovaná
a nieto žriedla radosti,
pomôže pohľad na kríž Pána
a dotyk Jeho svätosti.*

*Pán Ježiš vidí srdca bolesť,
aj ducha biedu, otroctvo,
On z tmy na svetlo môže vyvieť,
ponúkne svoje lekárstvo.*

*Ach srdce, otvor svoje brány,
aby tam vstúpil Pán Ježiš,
tak bude život požehnaný
a zore šťastia uvidíš.*

Alžbeta Ondusková

PRE SOBOTNÉ VEČERY

3.1.

Oslava Hospodina je základ

Žalm 103

Dobroreč, duša moja, Hospodinovi a celé moje vnútro Jeho svätému menu! Dobroreč, duša moja, Hospodinovi a nezabúdaj na žiadne Jeho dobrodenia! On odpúšťa ti všetky tvoje viny. On uzdravuje všetky tvoje choroby. Život ti vykupuje z hrobu, venčí ťa milosťou a milosrdenstvom. Život ti sýti dobrými vecami, mladosť tvoja sa obnovuje ako orol (Ž 103,1-5).

Slovo, ktorým začína náš žalm, je veľmi krásne a silné: „**dobroreč**“. Ako by sme to povedali inak? Možno: *Tvoja reč nech je dobrá. Postoj tvojho srdca nech odráža vďačnosť, úctu či radosť.*

Máme dôvod Bohu (ktorému veríme) ďakovať, chváliť Ho, mať v srdci postoj vďačnosti a radosti?

Skúsme sa v dnešnom premýšľaní (aj vy, drahé sestry a bratia, ktorí to čítate) teraz na chvíľku zastaviť a pre seba, či na skupinke si nahlas povedať, za čo všetko sme Bohu z celého srdca vďační. O čom by sme dokázali „dobrorečiť“ bez ohľadu na okolnosti. A možno práve napriek okolnostiam.

Dokážeme Bohu ďakovať a vnútorne sa „radowať“ aj v tých veľmi ťažkých životných skúškach, bolestiach a trápeniach? Ja viem, že sa to ľahko píše a hovorí. Ale Pán Boh niekedy dopustí takýto čas práve preto, aby sme sa učili mať správny postoj vnútra, postoj srdca.

„Dobroreč, duša moja, Hospodinovi a nezabúdaj na žiadne Jeho dobrodenia!“

Aby sme dokázali mať postoj srdca plný „dobrorečenia“, potrebujeme nezabúdať na „**žiadne Jeho dobrodenia**“. Zdôraznil by som „**žiadne**“. Ktoré z Božích dobrodení nám prídu na myseľ, keď teraz čítame tieto slová? Koľko z tých mnohých Božích dobrodení a prísľubov máme uložených hlboko v srdci a myslí, aby nám ich Duch Svätý mohol pripomenúť, keď nás zachvátia skúšky, pochybnosti, doľahnú bolesti či pokúšenia? Pretože v takýchto momentoch ten náš zápas viery v tej chvíli neraz vyhrávame alebo prehrávame. Aj naše modlitby sa neraz stávajú neúčinnými len vďaka tomu, že dovolíme, aby nás „prevalcovali“ názory a pohľady sveta, a nie dobrodenia a postoje Božieho slova.

5M 28,1-14; R 8,28-29; 5M 11,26-28; Joz 1,7-9; Ž 1; Ž 97; Iz 44,2-4; Mt 11,28-30; 2Kor 1,3-7; Fil 4,4-7 a samozrejme mnohé ďalšie.

Dajme si teraz pred seba niektoré zaslúbenia a hlavne uistenia nášho dnešného žalmu a nahlas ich vyznávajme s vďakou a dobrorečením:

***On odpúšťa ti všetky tvoje viny.
On uzdravuje všetky tvoje choroby.
Život ti vykupuje z hrobu,
venčí ťa milosťou a milosrdenstvom.
Život ti sýti dobrými vecami,
mladosť tvoja sa obnovuje ako orol.
Hospodin je milostivý a milosrdný,
zhovievavý a bohatý na milosť.***

Nebude stále vyhľadávať spor, nebude sa večne hnevať.

Nezaobchádza s nami podľa našich hriechov,

ani nám neodpláca podľa previnení.

Jeho milosť prevyšuje tých, čo sa Ho boja.

Ako je vzdialený východ od západu, tak vzdaluje od nás naše neprávosti.

Ako sa otec zmilúva nad synmi, tak sa Hospodin zmilúva nad tými, čo sa Ho boja.

Stanislav Kocka

Modlitba: *Ďakujeme, Bože, že si nás stvoril na oslavu, ďakovanie a samé dobré veci, či skôr vzťahy. Ďakujeme, že nie si bohom vojny a zla. Odpusť, že niekedy zabúdam na lásku a nechávam sa strhnúť do bojov. Veď ma Duchom Lásky, nech naplním Tvoj Zákon. Amen.*

Svedectvo: Ako mi oslava Boha dodala silu, vitalitu a nádej.

Rozhovor: Čo potrebujeme, aby sme úprimne chválili Pána?

Podporme sa v úcte a radosti z Boha. Hovorme si svedectvá a povzbudzujme sa.

Prosme za umenie, aby bolo na oslavu Stvoriteľa.

10.1.

Prichádzajme v pokore a pokání

Lukáš 18,9-14

A proti tým, ktorí sa spoliehali na seba, že sú spravodliví, a iných za nič nemali, povedal toto podobenstvo: Dvaja mužovia vstúpili do chrámu, aby sa modlili; jeden farizej a druhý publikán. Farizej si zastal a takto sa modlil v sebe: Bože, ďaku-

jem Ti, že nie som ako ostatní ľudia, vydierači, nespravodliví, cudzoložníci, alebo ako aj tento publikán. Postím sa dva razy do týždňa, dávam desiatky zo všetkého, čo mám. Publikán však stál zďaleka a ani oči nechcel pozdvihnúť k nebu, ale bil sa v prsia a hovoril: Bože, buď milostivý mne hriešnemu! Hovorím vám: Tento odišiel do svojho domu ospravedlnený, a nie tamten. Lebo každý, kto sa ponýšuje, bude ponížený, a kto sa ponýžuje, bude povýšený (L 18,9-14).

Podobenstvo o dvoch modlitebníkoch v chráme pozná určite každý veriaci človek. Aj keď ho poznáme ako podobenstvo o farizejovi a publikánovi, v skutočnosti je to naozaj podobenstvo o dvoch modlitebníkoch. Boli to prosto dvaja muži, ktorí sa šli modliť. To bolo a je niečo vzácne a dobré. Božie slovo vždy znova vyzýva človeka, aby volal k svojmu Bohu, aby Ho hľadal, aby s Ním zdieľal svoj život. K tomu je pozvaný každý veriaci človek, každé Božie dieťa.

Dvaja muži vstúpili do chrámu, aby sa modlili – potiaľ je to veľmi dobrá správa. Problém nebol ani v tom, že jeden bol farizej a druhý publikán. Oba boli súčasťou Božieho ľudu, Izraela, a mali prístup do chrámu. Jeden z nich bol síce ten aktívny typ veriaceho človeka – snaživý, akčný, kým ten druhý bol skôr kdesi z okraja spoločenstva – tak trochu vyvrheľ. Ale obaja vstúpili do chrámu, aby sa modlili. Oba túžili, aby Hospodin počul ich hlas, počul ich modlitby.

Problém nebol ani v spôsobe modlitby. Jeden hovoril dlhšie, druhý povedal len pár slov. Je úplne jedno, aká dlhá je naša modlitba. Niekedy sa človek môže

modliť celé hodiny, inokedy je to možno naozaj len „vzdych“ zlomeného srdca a úžasné je, že Pán Boh má trpezlivosť počúvať aj tú dlhú modlitbu a dokáže porozumieť aj tomu vzdychu. Naozaj platí: **Hospodinove oči hľadia na spravodlivých, Jeho uši počujú ich volanie o pomoc** (Ž 34,16).

Problém bol v ich odlišnom pohľade na Boha a na seba. Ten prvý muž bol presvedčený, že sa môže postaviť pred Boha taký, aký je. Že môže stáť pred Svätým a vymenovať Mu všetko, v čom je lepší než tí druhí. A bol lepší. Z ľudského hľadiska určite. Snažil sa žiť dobre, dokonca lepšie, než mu to prikazoval Zákon. Ale pred Božou tvárou, pred Svätým lepší nebol. Nebol ani len dobrý, dokonca ani dostatočný. Bol nedostatočný. Jeho pohľad na Boha a na seba bol úplne skreslený. Nemohol obstať. Ten druhý muž mal úplne iný pohľad na seba, aj na Boha. Preto stál zďaleka, ani oči nepozdvihol k nebu. Vedel, že medzi ním a Svätým Bohom Izraela je obrovská priepasť jeho hriechov, neposlušnosti, nevery... Uvedomoval si Božiu slávu, veľkosť a nekonečnosť, i svoju biedu a slabosť.

Ten prvý modlitebník nebol vypočutý, ten druhý áno. A malo to len jeden dôvod. Nebol to ich pôvod, spôsob života a ani „krása“ modlitby. Ale len a len postoj srdca.

S akým postojom (nemyslí sa tým poloha tela) prichádzam pred svojho Pána ja? Som ten/tá, ktorý/á je presvedčený/á, že je lepší, lebo... a tu môžeme mať každý veľmi rôznorodé dôvody. Lebo som pokrstená, lebo som sa obrátil, lebo dlhé roky slúžim Bohu, lebo nekradnem v robote a vďaka tomu si myslím, že obstoím pred Bohom. Alebo som ten/tá, ktorý/á prichádza vždy pred svojho

Pána s veľkým ĎAKUJEM. S pokorou a pokáním. S vedomím vlastnej veľkej biedy a Božej preveľkej milosti. S vedomím, že ja sám/sama obstať nemôžem. A práve postoj nášho srdca rozhoduje, či odídem ospravedlnený/á, či tá moja modlitba bude vypočutá. Premýšľajme – aký je môj postoj pred Bohom?

Daniela Mikušová

Modlitba: *Ďakujem, Bože, že si nás stvoril pre nebo a chrániš nás pred pýchou, ktorá by ho zničila. Odpusť, že sa niekedy povyšujem. Veď ma Tvojím Duchom Pravdy, nech spoznávam Tvoju veľkosť a smerujem k úplnej pokore. Amen.*

Svedectvo: Ako mi Duch Svätý dal na srdce nedostatok pokory.

Rozhovor: Hrozí aj nám vyvyšovanie sa kvôli nášmu náboženskému životu?

Podporme sa v pokornom prijímaní ľudí, ktorí sú podľa nás málo...

Prosme za Ekumenickú radu cirkví a vzťahy medzi cirkevnými spoločenstvami, nech sú založené na pokore.

17.1.

Zmierenie s Bohom a s ľuďmi

2.Korinským 5,19-20

„A to všetko je z Boha, ktorý nás zmieril so Sebou v Kristu a zveril nám službu zmierenia.“ Svoju úvahu musím začať práve týmto veršom (2Kor 5,18). Tu nám Božie Slovo odhaľuje najväčšie tajomstvo nášho Boha. Človek, ktorý zlyhal na úplnom začiatku svojej cesty a tým si zaslúžil už len trest a zatratenie, hľadal a hľadá vždy nové a nové východisko z hrie-

chu. Obetuje zvieratá, robí rôzne rituály, a predsa zostáva vo svojej biede.

Je tu však samotný Boh, ktorý sa nás nevzdal. Našiel riešenie, ktoré síce malo priveľkú cenu a stálo to život Jeho Syna, ale nás skrze Neho zmieril so Sebou, aby snal našu špinu. Všetko to, čo človek dovtedy chcel vykonať z vlastnej sily, razom stratilo akýkoľvek význam. Lebo iba Božie riešenie je najdokonalejšie. A keď zmieril svet so Sebou, už nepočítal ľuďom ich priestupky. Boh skrze Pána Ježiša ustanovil medzi nami zvestovanie zmierenia. A práve o tom musí každý kresťan hovoriť, čo pre neho vykonal sám Boh. To je to najväčšie a najkrajšie svedectvo, ktoré sa týka každého veriaceho. Zvestovať toto Slovo nám prináleží, aby aj ostatní mohli prijať túto milosť.

Každého, ktorý ešte odmieta túto Pravdu, musíme s láskou upozorniť, že teraz je príhodný čas zmieriť sa s Bohom. A aj najvyšší čas! Nevieme, kedy sa náš Pán vráti späť, nevieme, koľko času nám ešte zostáva. Iba to vieme, že sa máme pripravovať a byť úplne zmierení s Bohom skrze Pána Ježiša. Sme Jeho poslovia. Tí, ktorí majú podať túto správu ďalej! Možno nás naše okolie nechápe, alebo nás vysmiejú, ale nesmieme sa vzdať! Musíme prosiť Ducha Svätého o Jeho vedenie a pomoc, aby sme vždy v pravý čas zvestovali evanjelium.

Modlitba: *Ďakujeme Ti, drahý náš Pane Ježišu jediný, že si nás vykúpil Svojou krvou a raz sa aj vrátiš, aby si nás prijal do Svojej svätej blízkosti. Ďakujeme, že Ti patríme a pomôž nám, aby sme boli pripravení na toto veľkolepé stretnutie! Pomôž nám aj v tom, aby sme boli dobrými poslami a šírili dobrú správu medzi ostatnými, aby sa aj oni mohli*

zmieriť s Bohom a prijali Jeho milosť! Amen.

Rozhovor: Som zmierený s Bohom?

Prosme za to, aby sme boli poslušnými poslami vo svojom okolí, aj keď nás odmietajú.

Svedectvo: Prečo je pre nás dôležité, aby sme boli zmierení s Bohom aj s ľuďmi.

Alica Pipperová

24.1.

Dávajme si pozor na jazyk

Jakub 1,26

Ak si niekto myslí, že slúži Bohu, a jazyk si nedrží na uzde, ale oklamáva si srdce, u takého je daromné uctievanie Boha (Jk 1,26).

Jakubov list je veľmi zaujímavý. Má stoosem veršov a z nich 60 obsahuje priame príkazy. To znamená, že takmer v každom druhom verši je výzva k priamemu činu. A to je veľmi dobré. Mnoho ľudí je totiž presvedčených, že to, čo robíme, nie je také dôležité, ako to, čomu veríme. Ale nie je to tak. Prečo? Pretože naše skutky nás síce nezachraňujú, neospravedlňujú pred Bohom (vďaka Mu za to), ale až naše skutky dokazujú, že sme zachránení vierou v Pána Ježiša Krista. Jednoducho povedané, tá viera sa pretavuje, ukazuje v našom živote v konkrétnych skutkoch. Jakub povzbudzoval veriacich ku kontrole slov, k starostlivosti o chudobných, k dobrým vzájomným vzťahom... Jednoducho k tomu, aby ich život a konanie boli svedectvom o Božej milosti, ktorá premieňa život človeka.

A presne to platí aj pre slová: **Ak si niekto myslí, že slúži Bohu, a jazyk si nedrží na uzde, ale oklamáva si srdce, u takého je daromné uctievanie Boha.** My ľudia si vieme o sebe myslieť všeličo. Myslíme si, že sme dobrí, prinajmenšom lepší než tí druhí. Myslíme si, že sme zjedli všetku múdrosť sveta. Môžeme si myslieť aj to, že sme dobrí Boží služobníci. Ale, čuduj sa svete, vôbec to nemusí byť pravda. A nemusí to byť kvôli nejakým „veľkým“ viditeľným hriechom, ale „len“ kvôli nášmu ľudskému jazyku.

Vo štvrtej kapitole tohto listu píše Jakub o jazyku: ... **(toto) nepokojné zlo** (Jk 4,8a). Niekedy zabúdame, že hrešíme nielen konkrétnymi skutkami – krádež, podvod, cudzoložstvo, ale aj svojimi slovami. Koľkokrát stáli na začiatku veľkých konfliktov, rozkolov v rodine, rozvodov manželstiev práve slová. „Len“ slová. A preto je veľmi, veľmi dôležité, aby si Boží služobník dával pozor na svoje slová.

Ako na to? Základom je počúvanie Božieho slova. Pár veršov predtým píše Jakub: **s tichosťou prijímajte vštepované slovo, ktoré má moc spasť vaše duše** (Jk 1,21b). A neskôr: **Ale kto sa zahľadel do dokonalého zákona slobody a vytrval nie ako zábudlivý poslucháč, ale ako činiteľ skutku, ten bude blahoslavený vo svojom konaní** (Jk 1,25). Ak máme držať jazyk na uzde, alebo povedané po slovensky jazyk za zubami, potrebujeme prijímať Božie slovo. Ale nie povrchné. Má byť do nás vštepované, transplantované. Má nahrádzať to choré v nás, poškodené hriechom, poškodené naším starým ja. Vtedy nebudeme zábudliví poslucháči, ale budeme poslucháči, ktorí sa stávajú činiteľmi. To, čo počujú, čo prijímajú, aj aplikujú vo svojom živote. Prijímanie Božieho slova má teda jasný

aspekt: Máme robiť to, čo hovorí, a nie iba počúvať, čo hovorí. Ak počúvame zvesť bez jej uplatnenia, sami seba klameme. Ale keď Slovo prijímame a konáme to, čo hovorí, výsledkom je viditeľne odlišný život. Vtedy je naša reč opatrná. Naš charakter zmenený. Dávame si pozor nielen na klamstvo, ale aj na iróniu, sarkazmus, posmech, podceňovanie, nekonštruktívnu kritiku či pohrdavé poznámky. Toto všetko, a možno aj mnohé ďalšie, nemá miesto v živote, v ústach Božích detí. Nie je totiž možné na jednej strane uctievať Boha v modlitbách a chválach a na strane druhej sa vysmievať človeku. Presne, ako to píše aj Jakub v 3. kapitole: **...z tých istých úst vychádza dobrorečenie a preklínanie. Bratia moji, to nemá tak byť!** (Jk 3,10).

Ak si niekto myslí, že slúži Bohu, a jazyk si nedrží na uzde, ale oklamáva si srdce, u takého je daromné uctievanie Boha. Sme pozvaní uctievať nášho Pána a Spasiteľa. Oslavovať Ho svojím životom i svojimi ústami. Ak však z našich úst vychádza okrem uctievania aj ohováranie či irónia, naše uctievanie je daromné! Dajme si na to pozor a držíme svoj jazyk na uzde.

Daniela Mikušová

Modlitba: *Ďakujeme, Bože, že si nám dal jazyk na vyjadrenie lásky. Odpusť, že ho často nepodriaďujem Tvojmu zámeru. Daj, nech cez moje ústa vychádza iba ovocie Tvojho Ducha. Amen.*

Svedectvo: Ako sa zmenil môj život, keď sa mi zmenil slovník.

Rozhovor: Čo vedie naše pery?

Podporme sa v hovorení pozhňania, pochvaly a úcty.

Prosme za náladu v národe, nech nie je presýtená reptaním a zastrašovaním, ale vierou, láskou a nádejou v Kristovi.

31.1.

Čaše plné modlitieb

Zjavenie 5,8

A keď vzal knihu, štyri bytosti a dvadsaťštyri starších padlo pred Baránkom. Každý mal citaru a zlaté čaše plné tymianu, to jest modlitieb svätých.

Máme pred sebou krásny a tajomný text toho, čo sa ešte má udiť:

Štyri bytosti, ktoré tu spomína Ján, už vo štvrtej kapitole spievali chválospev Bohu: „**Každá z týchto štyroch bytostí mala šesť krídel, dookola i zvnútra plno očí, a bez prestania volali dňom i nocou: Svätý, svätý, svätý Pán Boh vševládny, ktorý bol, je a príde! A kedykoľvek tieto bytosti vzdávali slávu, česť a vďaku Sediacemu na tróne, Živému na veky vekov, padlo tých dvadsaťštyri starších pred Sediacim na tróne, klaňali sa Živému naveky vekov a hádzali svoje vence pred trón volajúc: Hoden si, Pane a Bože náš, prijať slávu, česť aj vládu, lebo Ty si stvoril všetky veci, Tvojou vôľou trvali a boli stvorené!**“ (Zj 4,8-11). Tu čítame, že pred Baránkom všetci padli na tvár. Starci plnia svoju „liturgickú“ úlohu, držia citary a kadidelnice a vykonávajú svoju kňazskú službu ako prostredníci, ktorí Bohu predkladajú modlitby veriacich.

Krásne to opisuje Dávid vo svojom žalme: „**Nech je moja modlitba pred Tebou ako kadidlo, moje zdvihnuté ruky ako večerná obeta**“ (Ž 141,2). Zastavme sa ale pri slovnom spojení „**modlitby svätých**“. Pretože „**svätí**“ sú jednoznačne v listoch označovaní veriaci ľudia, tí, ktorí svoj život odovzdali Ježišovi Kristovi a bezvýhradne Ho v poslušnosti nasledujú.

Tieto texty nás povzbudzujú k vernej a vytrvalej modlitbe, motivujú nás do príhovorov vo veciach a hlavne za ľudí, ktorých nám Boh kladie na srdce. Sám nerozumiem, prečo Boh neraz odpovedá tak, že máme dojem, ako keby nás nepočul. Samozrejme sa tu bavíme o modlitbe podľa Božej vôle, a nie o sebeckých a egoistických prosbách s nesprávnymi motívami. Pretože na toto je Písmo veľmi citlivé, ako to čítame napríklad slovami Jakuba: „**Prosíte, ale nedostávate, lebo zle prosíte, aby ste to premárnili na svoje žiadosti!**“ (Jk 4,3).

Táto forma modlitieb, ak to tak môžem nazvať, je pre nás nesmierne náročná a zložitá, pretože si vyžaduje dôveru, vernosť, dôslednosť a trpezlivosť, teda vlastnosti, ktoré sa dnes „nepestujú“, veľmi málo sa v nich cvičíme a povzbudzujeme. A pritom práve na takýchto modlitbách neraz môže závisieť duša človeka, životné okolnosti a vážne rozhodovania. Jednoducho pri niektorých veciach a ľuďoch sa potrebuje naplniť „kalich modlitieb“. Nie je našou úlohou filozofovať prečo, Boh je Boh a On rozhodol, že to takto má byť.

Veď kedy sme za niekoho alebo za niečo v modlitbe zápasili celú noc, boli dni v pôstoch, lebo nám to ležalo na srdci ako neznesiteľné bremeno? Kedy sme sa kvôli niekomu či niečomu kľúčovému držali Pána ako Jákob, keď zápasil, so slovami: *Za každú cenu!*

Premýšľajme o tom, drahí bratia a sestry, pretože priveľa našich modlitebných zápasov prehrávame preto, lebo ich vzdávame príliš rýchlo. Čítajme si ešte k tejto úvahe podobenstvo Pána Ježiša o chudobnej vdove (Lk 18,1-8). Nájde pri nás Pán Ježiš vieru?

Stanislav Kocka

Modlitba: Ďakujem, Bože, že nenecháš žiadnu modlitbu stratenú. Odpusť, že ja strácam čas a málo sa modlím, pretože sú čaše prázdne. Veď ma Tvojím Duchom do modlitieb, keď mám chuť reptiť, hundrať, alebo ohovárať. Amen.

Svedectvo: Ako pomohli vytrvalé modlitby.

Rozhovor: Nevzdávame sa v modlitbebnom zápase príliš rýchlo?

Podporme sa v spoločných modlitbách, ktoré neprestanú, kým nepríde cieľ.

Prosme za Modlitbebné spoločenstvo a iné modlitbebné hnutia.

7.2.

Vytrvalosť, bdelosť a dobrorečenie

Kolosenským 4,2

V modlení vytrvajte, bdejte pri ňom a dobrorečte (Kol 4,2).

Pred pár dňami som čítal silné a inšpirujúce svedectvo zo života Georgea Müllera: „Pri mojej prvej návšteve v Düsseldorfe v roku 1876 prišiel jedného dňa ku mne bohabojný misionár, pôsobiaci v tomto meste. Bol veľmi unavený, lebo mal šesť synov a dlhé roky sa modlil za ich obrátenie. Aj napriek tomu sa nestarali o svoje duše. Chcel, aby som mu povedal, čo má robiť. Moja odpoveď znela: Naďalej sa modlite za svojich synov a očakávajte odpoveď na modlitbu; a budete chváliť Boha. Keď som bol po šiestich rokoch znova v tom istom meste, prišiel ku mne tento drahý brat. Povedal, že je prekvapený, že sám nevidel skôr, čo má robiť, a keď sa rozhodol prijať moju radu,

začal sa modliť vážnejšie než kedykoľvek predtým. O dva mesiace po stretnutí so mnou sa v priebehu ôsmich dní obrátili piati z jeho synov. Už šesť rokov kráčajú po Pánových cestách a má nádej, že aj šiesty syn začne brať vážne svoj stav pred Bohom. Nech to povzbudí kresťanského čitateľa, keby jeho modlitby neboli vypočuté okamžite. Namiesto toho, aby ste sa prestali modliť, o to vážnejšie a vytrvalejšie čakajte na Boha a očakávajte odpovede na vaše modlitby“ (z knihy G. Müller: Vytrvalá modlitba viery).

Boh, ktorému veríme, ktorý sa nám zjavil v Pánovi Ježišovi a skrze Baránka Božieho nás vykúpil, ako vzácny a drahý ľud Svojou krvou, **očakáva, že nás nájde pri Svojich nohách vytrvalých a verných.** Že sa postavíme na Jeho zaslúbenia a budeme Mu bezvýhradne dôverovať. On sľúbil, že sa o nás postará. Väčšina z nás veľmi dobre pozná slová Pána Ježiša: „**Preto vám hovorím: Nebuďte ustarostení o svoj život, čo budete jesť alebo piť, ani o telo, čím sa budete odievať. Či život nie je viac ako pokrm a telo viac než odev? ... Nebuďte teda ustarostení a nehovorte: Čo budeme jesť? alebo: Čo budeme piť? alebo: Čím sa budeme odievať? Lebo všetko toto pohanía hľadajú. Veď váš Otec nebeský vie, že to všetko potrebuje. Ale hľadajte najprv kráľovstvo Božie a Jeho spravodlivosť a všetko toto bude vám pridané. Nebuďte teda ustarostení o zajtrajší deň, lebo zajtrajší deň postará sa o seba. Dosť má deň svojho trápenia**“ (Mt 6,25-34). Nádherné zaslúbenia. **Veríme im? Máme to odskúšané v praxi?** Môžeme vydať svedectvo, že BOH sa nadprirodzene stará o naše potreby? Samozrejme tá skúsenosť je možná len pri splnení požiadavky Pána Ježiša, aby sme „**hľadali najprv kráľovstvo Božie a Jeho**

spravodlivosť“. Bez toho to nepôjde. Boh nedovolí, aby sme Ho zneužívali a urobili si z neho „automat“. Preto aj naše dnešné podobenstvo končí Ježiš vážnymi slovami: „**Ale keď príde Syn človeka, či nájde vieru na zemi?**“ Nájde hlbokú dôveru v Božiu milosť, dobrotu a zaopatrenie? **Či nájde Svoj ľud verne čakať, klopať, hľadať a volať? Či nájde Svoj ľud byť neodbytným, kým neuvidí, že sa na zemi šíri Božie kráľovstvo a vylieva plnosť Ducha Svätého? Čo nájde?**

Pozrime sa na obraz vdovy v dnešnom podobenstve. **Tento obraz je obrazom človeka, ktorý nemá čo stratiť, pretože už stratil všetko.** Nemá žiadnu rodinu, nikoho, kto by ju podporil v jej situácii, je bezmocná a zraniteľná. Svoju nádej uprela na „nespravodlivého sudcu“. A vo svojej neodbytnosti bola taká vytrvalá, že tento človek, ktorý sa „**Boha nebál a človeka nehanbil**“, nakoniec kapituloval pod tlakom bezmocnej ženy a zastal sa jej, pomohol jej voči protivníkovi, ktorému čelila.

„**A Pán dodal: Počujte, čo vraví ne-spravodlivý sudca. Či by sa Boh neza-stal Svojich vyvolených, ktorí dňom i nocou volajú k Nemu, i keď mešká s ich vyslyšaním?**“ Čo myslíme, zastane sa nás? Jednoznačne! Len (ako som písal vyššie) musíme byť nájdení verní, vytrvalí a neodbytní.

Majme vieru a odvahu nášho Boha vyskúšať. Majme tú správnu mieru dr-zosti a neodbytnosti. Nech je pre nás povzbudením slovo z Malachiáša: „**Pri-nášajte celé desiatky do pokladnice a v Mojom dome bude požíveň; vyskú-šajte Ma týmto – vraví Hospodín moc-nosť: Či vám neotvorím okná nebies a nevylejem na vás až nadbytok požeh-nania!**“ (Mal 3,10). Pokyn o desiatkoch možno nemusíme splniť do bodky, ale

Pán od nás chce, aby sme mu prinášali „celé srdce“, svoj život, presne ako Pavol: „**Pre Neho som všetko ostatné stratil a pokladám to za odpad, aby som získal Krista**“ (Fil 3,8).

Ktoré veci to sú, za ktoré sa vytrvalo a verne modlíš a máš dojem, že Boh ne-počuje, nereaguje, že dlhodobo nevidíš ovocie.

Uisti sa, či sa modlíš podľa Božej vôle, či nemáš hriechne, sebecké motívy, alebo iný hriech, ktorý bráni Duchu Svätému, aby konal. Buď verný, jedno-ducho sa nepusť Božích zaslúbení. Za žiadnu cenu! **Buď ako dieťa, ktoré do-káže dranktať, prosiť a dobiedzať, až kým nedostane to, čo chce. Keď Pán uvidí tvoje čisté motívy a túžiace srd-ce, rád Svojim milovaným deťom spl-ní ich prosby.** Svojím spôsobom a časom, ale Jemu robí radosť, keď sú Jeho deti šťastné a radostné.

Stanislav Kocka

Modlitba: Ďakujeme, Bože, za Tvojho Ducha, ktorý nás vedie, aby sme nedrie-mali, ale s radosťou vytrvali do víťazné-ho konca. Odpusť, že sa niekedy od Teba vzdalujem. Posilňuj ma na vnútornom človeku, nech vytrvám do konca. Amen.

Svedectvo: O prebudení.

Rozhovor: Čo znamená bdelosť?

Podporme sa v bdelom rozlišovaní duchovných vecí.

Prosme za duchovných v armáde.

14.2.

Modlitba je vecou spoločenstva, ktoré sa navzájom podporuje

2.Mojžišova 17,11-12

Malý Izraelský národ viedol neustále boje s okolitými silnými nepriateľmi. Boli však úspešní iba vtedy, keď počúvali na Božie vedenie a spoliehali sa na Jeho silu a víťazstvo. Prehrávali však, keď bojovali z vlastných síl.

Aj teraz sa práve nachádzajú v takej neľahkej situácii, keď ich napadol Amálék so svojím vycvičeným vojskom. Pán Boh im však prisľubuje pomoc. Mojžiš poveruje Józuu, aby si vybral mužov a bojoval proti Amálékovi. Povzbudzuje ho tým, že on sám vystúpi na vrchol pahorku s Božou palicou v ruke, aby sa modlil. Mojžiš má zdvihnuté ruky, modlí sa... nevieme ako dlho, ale taký boj netrvá krátko. Kým má ruky hore, víťazí Józue. Ale po čase ochabujú jeho ramená, spúšťa ich, a vtedy víťazil Amálék. Čo s tým? Budú potupne porazení, alebo nájdú nejaké riešenie? Našli. Boli tam s ním jeho priatelia: Áron a Chúr. Nenechali Mojžiša bez pomoci. Podopierali jeho ruky, jeden z jednej strany a druhý z druhej. Úžasní priatelia. A aby sa úplne nevyčerpal, podložili pod neho kameň a tak si mohol aj sadnúť. A takto sa vydržal modliť až do večera a Józue porazil Amáléka a jeho ľud mečom.

Keď si toto prečítame, musíme si uvedomiť, že aj my sme v takom duchovnom boji proti rôznym silným nepriateľom zo sveta. A často sa aj unavíme. Aj v modlení sa. Ochabnú naše ramená. A ako je vtedy dobre, keď máme pri sebe priateľov, brata či sestru v Pánovi, ktorí sa k nám pridajú na modlitby a tak upevnia naše ruky. Takéto spoločenstvo potom víťazí na všetkých rovinách! A dôležité je aj to, aby každý z nás mal vo svojej blízkosti takého verného modlitebníka, ktorý nás podrží, ak sa unaví-

me. Je to hlavne dôležité pre tých, ktorí stoja v službe a majú ešte viac útokov.

Modlitba: *Pane Ježišu, pomôž mi, aby som bola takou modlitebnou oporou pre niekoho vo svojom okolí, ako bol Áron a Chúr pre Mojžiša. A ďakujem Ti za bratov a sestry, ktorí podopierajú moje ramená, keď ochabujem v modlitbe. Amen.*

Rozprávajme sa o tom, prečo je dôležité modlitebné spoločenstvo v každom zbore.

Prosme za to, aby sme boli vždy takou oporou pre tých, ktorí sú v modlitebných zápasoch.

Alica Pipperová

21.2.

Prorocký aspekt modlitby

1.Korinským 14,24-25

„Chcela som sa modliť za zdravie svojho otca, ale mohla som len ďakovať za neho.“
– povedala kedysi vtedajšia vedúca MoS.
„Vtedy som pochopila, že už umrel.“

Všimnite si, ako citlivo pristupovala k modlitbe. Netlačila svoje ego a záujmy, ale prirodzene sa nechala viesť Božím Duchom, a tak sa vlastne dozvedela istú správu – proroctvo. Niečo sa jej vyjavilo od Boha.

Alebo iný príbeh. Zažíval som od niekoho pokušenie, ale zvládol som ho s Božou pomocou. Bývalá zástupkyňa MoS mi potom napísala: *„Modlili sme sa za teba, aj keď neviem prečo.“* – hoci sa jej nevyjavila tá situácia, prijala volanie, aby zápasila práve za mňa. To bolo jedi-nýkrát, čo mi napísala takúto vec. A ja som jej o ničom nenapísal.

Modlitba je rozhovor s Bohom. A aký by to bol rozhovor, keby sme hovorili iba my a Toho dôležitejšieho by sme nepočúvali? Aj v konfirmačnej príručke je obrázok telefónu. Ten má dole mikrofón, do ktorého hovoríme my, ale hore je reproduktor, z ktorého počúvame.

Nedovoľme, aby naše modlitby boli jednosmerné – iba od nás k Bohu. Netúžme rozhodovať, čo by mal Stvoriteľ urobiť a čo by sme mali cez Neho dosiahnuť. Nechcime Ho mať iba za „robotníka“. Z toho sa ľahko stane „automatová viera“ – vhodím modlitbu ako mincu a vypadne, čo chcem.

Viera má byť činná skrze lásku. A láska je vzťah. No a pravá modlitba je prejavom viery. Tiež musí mať v sebe lásku s Bohom – vzťah s Ním. Vzťah dieťaťa s dobrým, múdрым a mocným Oteckom.

Vyjadrujme Mu svoje pocity, túžby a strachy. Vyjadrujme Mu to aj o iných ľuďoch. A budme citlivými na Jeho smerovanie, teda kam majú naše modlitby vyústiť.

Veď aj On je citlivý na naše trápenia. Nechajme sa inšpirovať od Neho, za čo sa modliť. A budme vnímaví na Jeho srdce, aby sme z modlitieb vychádzali naplnení láskou a poučení, komu máme pomôcť.

Peter Dubec

Modlitba: *Ďakujeme, Bože, že si láskou a nenechávaš nás bez Tvojho múdreho a dobrého vedenia. Odpusť, že Ťa málo chcem vnímať a počúvať. Veď ma Tvojím Duchom, nech moje modlitby nie sú jednostranné. Amen.*

Svedectvo: Ako ma Boh viedol počas modlitieb.

Rozhovor: Ako rozlíšime Boží hlas od svojej fantázie, alebo niečoho zlého?

Podporme sa v správnom chápaní Boha.

Prosme za vedúcich v Cirkvi, aby sa sami nechali viesť Božím Duchom.

28.2.

Modlitba hodná nasledovania

Skutky 4,24-31

Modlitba našich dní. Ako sa modliť dnes? Pán Ježiš nás naučil **Otče náš...** Cirkev v rôznych podobách naučí modlitbičky už deti a mnohým to stačí na celý život. Skutočnou modlitbou je rozhovor s Otcom nebeským, či s Troj-jediným Pánom Bohom – môže to byť s ktoroukoľvek Osobou Trojice – o všetkom, čo prežívame, čo nás trápi, čomu rozumieme, aj čomu nerozumieme, čo očakávame v živote a po živote... už či osobne, alebo v spoločenstve.

Dobрым vzorom je aj spoločná modlitba apoštolov vo chvíli, keď pocítili priamy zásah Boží do rozporov a zmätkov sveta. Dejiny sa opakujú, situácie sa opakujú aj po tisícročiach. A my dnes často počúvame, čo sa deje s kresťanstvom v celom svete. Upozorňujem, že s niektorými situáciami v dnešnom svete nás zoznamuje aj brat Peter Dubec skrze e-mail a podobne.

Čo robiť, ak nás situácie vo svete trápia, ale nemáme na ne dosah? Najlepšou činnosťou je modlitba, rozhovor s naším Bohom skrze modlitbu. Boh to síce vie aj bez nášho modlenia, ale skrze modlitbu sa zapájame...

Zaujímavý je začiatok modlitby – historické skúsenosti vo viere dávnych svedkov. Tie nás posilňujú najmä tým, že aj oni mali podobné problémy a Boh ich aj riešil. A to posilňuje našu vieru a istotu, že rieši aj súčasné problémy,

dokonca aj tie, na ktoré nemáme priamy dosah, ako je napríklad vojna na Ukrajine.

Podnetnou je aj zmienka o spoločovaní Herodesa, Piláta s ľudom – proti Ježišovi a proti kresťanom. Aj toto je dnes rovnako aktuálne a dobré je o tom vedieť, aby sme vedeli, komu dôverovať. Zaujal ma tam najmä ten ľud... a to, ako sa aj dnes ľud dá manipulovať a ako to využívajú aj súčasní politici – a často aj proti viere v Krista Pána. Je zaujímavé a stojí za povšimnutie aj to vnímanie viery modlitebníkov – ako hodnotia situáciu a dejiny – že napokon nepriatel'ia Boží často vykonávajú vlastne Božiu vôľu, že aj skrze zlé veci a udalosti sa uskutočňujú zmeny, ktoré slúžia dobrej veci.

Ale to, čo ich trápilo najviac, boli hrozby mocných tohto sveta. A tie sa tiež opakujú nielen ďaleko od nás, ale často celkom blízko. Aj naši politici dokážu manipulovať ľud, získavať voličov, a to neraz aj klamstvami.

Dobrou správou pre modlitebníkov je skutočnosť v závere textu: ***zatriaslo sa miesto, kde boli zhromaždení, všetci boli naplnení Duchom Svätým a smelo hovorili slovo Božie.***

Pán Boh je naozaj prítomný skrze Ducha Svätého a v Duchu Svätom. Možno nám niekedy robí problém to slovíčko „v Duchu“. Neviditeľné na prvý pohľad, ale viditeľné očami viery, ktorá vidí viac, ako našich päť zmyslov. Ja občas hovorievam, že viera je náš šiesty zmysel, ktorý prví ľudia v raji stratili, ale ktorý prišiel obnoviť Syn Boží Ježiš Kristus...

A skutočne je to tak – aj dnes sa trasú – aj miesta, ale trasú sa aj tí mocní – Pilát s Herodesom. Ba niekedy aj veľkňazi.

Vďaka Bohu, nech sa len trasú. A nech sa dejú veľké veci Božie aj dnes.

Jozef Grexa

Modlitba: *Ďakujeme, Bože, za dar modlitby a za Tvoju moc, ktorá sprevádza šírenie Tvojho Slova. Odpusť, že tak málo zvestujem Evanjelium. Daj mi srdce ochotné zachraňovať ľudí pre večnosť a prijímať pritom Tvoju pomoc. Amen.*

Svedectvo: Ako mi Boh pomohol pri šírení Evanjelia.

Rozhovor: Čo je najčastejšou témou našich modlitieb?

Podporme sa modlitbami, ktoré sa podobajú tej zo Skutkov.

Prosme za evanjelizačnú službu.

7.3.

Modlitba v Duchu za všetkých veriacich a za zvestovateľov evanjelia

Efezským 6,18-20

Modlitba v Duchu. Myslené je predovšetkým **v Duchu Svätom**. Ktosi žartom poznamenal, že ten, kto sa nemodlí v Duchu, tak ten sa modlí „v bruchu“. A je na tom naozaj kus pravdy.

V Duchu Svätom má viacej významov. Je myslená inšpirácia, podnet, vnútorné oslovenie. To všetko založené na viere a dôvere, že Boh ma naozaj počúva a moja modlitba je naozaj rozhovor s Ním, Stvoriteľom sveta, ktorý je prítomný v našom hmotnom svete skrze tretiu Osobu, skrze Ducha Svätého. A teda je prítomný aj pri mne a vo mne v zmysle slov apoštola Pavla: ***a nežijem už ja, ale žije vo mne Kristus. A na-***

koľko teraz žijem v tele, žijem vo viere v Syna Božieho, ktorý si ma zamiloval a seba samého vydal za mňa (Gal 2,20).

Alebo aj: *A tak aj Duch prichádza na pomoc našej slabosti. Lebo my nevieme, za čo sa máme modliť, ako náleží, ale sám Duch prihovára sa za nás vzdychaním nevysloviteľným* (Rim 8,26)

Duch Boží podnecuje našu myseľ, vkladá myšlienky, inšpiruje aj v modlitebnom živote, v modlitebných zápasoch uprostred tohto nášho sveta aj osobného života.

Z toho vyplýva aj druhá vlastnosť modlitby – a to vytrvalosť. Nie je to o tom, že by Boh nepočúval, či nepočul, alebo že má mnoho modlitebníkov a musím čakať, kým prídem na rad. Nie, nič takého.

Vytrvalosť je o dôvere okrem iného aj v tom, že môj Boh vie, čo robí, a vie aj to, prečo to môže trvať aj veľmi dlho, aj keď ja tomu nerozumiem. Ja som len dieťa Božie, On je Otec. A tiež preto, že On je láska a láska nie je stroj na čas. Láska je aj trpezlivá, dáva nové a nové príležitosti a možnosti každému. Aj tým, za ktorých sa prihovárame. Vytrvalosť je aj v tom, že modlitba je zároveň niečo ako boj, zápas, a to si žiada vytrvalosť až do konca. Ráno, večer, o polnoci, kedykoľvek. Myslí si, že aj prehraté vojny a zápasy majú zmysel pre formovanie ľudského života.

Ďalej je v texte aj predmet modlitby – *za všetkých svätých*, dnes lepšie povedané za všetkých, ktorí uverili, a ešte lepšie za všetkých kresťanov a ešte lepšie za všetkých ľudí. Myslíme aj na to, že v začiatkoch kresťania nemali meno kresťania, ale oslovovali ich, alebo rozprávali o nich ako o svätých. Neviem presne, čo tým slovom mali na mysli ľudia tej doby a v tej oblasti; pravdepod-

obne nie to, čo máme na mysli my, keď hovoríme o svätých dnes.

Pokiaľ ide o to, za koho sa máme modliť, ja si to najviac prekladám slovom *za všetkých ľudí*, a to nielen v mojom prostredí, ale napríklad aj na Ukrajine. A dokonca nielen za tých napadnutých, ale aj za útočníkov a okupantov. Za tých dokonca ešte viacej. A za predstavených a vysokopostavených osobitne. Nielen nadávať na nich, ale modliť sa za nich.

Apoštol prikladá ešte jednu kategóriu ľudí, keď prosí, aby sa modlili aj za neho vtedy, keď otvorí ústa, aby zvestoval evanjelium. V súčasnej dobe mám na mysli kazateľov, misionárov, evanjelistov a všetkých, ktorí pripravujú a realizujú kresťanské programy v akejkolvek forme. V prvom rade za farárov, seniorov, biskupov. Ja som bol tiež v tej službe a viem, ako veľmi som potreboval – a podnes potrebujem – modlitby za seba, za moje pôsobenie v zbore, najmä za zvestovateľskú službu. Čo všetko farári porozprávajú a neraz nie z Ducha, ale z brucha. Potrebujeme modlitby za kazateľov – farárov. Oni sú takpovediac v prvej línii, aj nepriateľ satan je na nich zameraný, na ich ľudské slabosti, nedostatky, len aby spochybnil zvestovanie evanjelia.

Mám jednu takú dobrú skúsenosť ešte z čias, keď som aktívne pôsobil v MoS: Zažil som to v jednom cirkevnom zbore – pred začiatkom Služieb Božích sa stretla malá skupinka MoS v sakristii a modlili sa za farára, za poslucháčov, za zvestovanie. Vrelo odporúčam; mali by sme to zaviesť ako bežnú prax v našich cirkevných zboroch.

Modlíme sa naozaj za všetkých a na celom svete, ako to hovorievala naša vnučka, keď bola ešte malá.

Jozef Grexa

Modlitba: *Ďakujeme, Bože, že môžeme byť ponorení v Tvojom Duchu aj pri modlitbe. Odpusť, že napriek tomu sa niekedy radšej modlíme podľa svojho „brucha“. Veď nás neustále, nech sú naše modlitby naozaj podľa Tvojej dobrej vôle. Amen.*

Svedectvo: Ako modlitby za farára, presbyterov a ďalších služobníkov zlepšili život v zbore.

Rozhovor: Ako rozoznáme, že sa modlíme v Duchu.

Podporme sa v modlitebnom zápase za služobníkov.

Prosme za kazateľov.

14.3.

Pozor na žiadostivosť!

Jakub 4,3

„Prosíte, ale nedostávate, lebo zle prosíte, aby ste to premárnili na svojej žiadosti“ (Jk 4,3).

Žiadostivosť ti oslepí myseľ i oči. Žiadostivosť je ako pijavica, ktorá nemá nikdy dosť: daj, daj, daj...! A ty nemáš silu ani chuť sa jej vzoprieť, lebo celé tvoje telo volá: daj, daj, daj! Si ako slepý, ktorý padá do jamy smrti.

Ako ľahko sa dá podľahnúť pokušeniu tela

Dávid mal všetko. Miloval Boha. Raz sa prechádzal na streche svojho paláca a uvidel krásnu ženu, ako sa kúpe. Odrazu ho silno opantala žiadostivosť a nešťítel sa ničoho, v tom momente zabudol na Boha a Jeho slovo. A tak sa stal cudzoložníkom, vrahom manžela tejto ženy... Hospodin Dávidovi odpustil, ale za tento hriech Dávid kruto platil tragédiami v jeho rodine.

Jedna mama už tri roky ukrutne trpí kvôli závislosti a agresivite syna. A on slubuje, ale droga volá: *daj, daj, daj...* a ani láska k mame nedokáže to „daj“ zastaviť. Lebo jeho otrokár je neúprosne krutý.

Keď vás Syn vyslobodí, budete slobodní (J 8,36).

Je Jeden, ktorý odolal, lebo bol verný Bohu i Slovu

Pán Ježiš prešiel veľkými pokušeniami: na púšti Ho pokúšal satan (Mt 4,1-11), v Getsemane trpel úzkosťou, vedel, aké hrôzy musí kvôli našim hriechom podstúpiť (L 22,39-46). On všetkým pokušeniam odolal. **Stál pevne v poslušnosti Otcovi a na Božom slove. A Jeho príklad i nám ukazuje cestu ochrany pred zlom.** Pán Ježiš vie, že sme slabí, preto nás vážne upozorňuje: *„Bdejte a modlite sa, aby ste neprišli do pokušenia; duch je síce hotový, ale telo je slabé“* (Mt 26,41).

Čo nám treba vedieť

„Žiadosť potom, keď počala, porodí hriech a hriech – vykonaný – splodí smrť“ (Jk 1,15).

- **Za každou žiadostivosťou, pokušením sú mocné sily temnoty, preto nad pokušením nevyhrám sám.** Pamätajme: *„Nie silou a nie mocou, ale mojím duchom! – hovorí Pán zástupov“* (Zach 4,6).
- **Pokušenie má veľa podob, ale kľúč k slobode je jeden: Ježiš!**

Vieš o tom, že i v kostole ťa môže zdrapiť pokušenie do svojich pazúrov? Napríklad nečistými myšlienkami: príčinou môžu byť „len“ krásne šaty jednej sestry zo zboru! A už sa nevieme sústrediť ani na kázeň, pokoj je preč, žiarlivosť a závisť sa stupňuje. Alebo: si na bohoslužbe so svojou manželkou, ale tvoje oči utekajú

a utekajú k peknej dievčine... a hriech sa začína rodiť! Nepodceňujme moc nepriateľa, okamžite volajme k Ježišovi! Boh rád zasiahne; žiadostivosť skôr či neskôr odíde a my budeme oslobodení.

Nenamýšľaj si, že si voči pokušeniu imúnna/y!

„A tak, kto si myslí, že stojí, nech si dáva pozor, aby nepadol!“ (1Kor 10,12).

Myšlienka „mne sa to nemôže stať“, je stará ako ľudstvo. Svedčí o pýche. Kto je pyšný, modlitbu nepotrebuje. Verí si. A nevie, že jeho vlastná pýcha ho ťahá do záhuby. **Ak nezuteká k Bohu, čaká ho pád!** Ten alkoholik, čo teraz týra mamu, pred rokmi slúžil v zbore deťom. Niečo vážne zanedbal, jeho veľký problém je aj v tom, že nevidí svoj pád a nečiní pokánie. Obviňuje zo svojho nešťastia mamu. A teraz si všimnime túto mamu: veľmi trpí, aj sa bojí, aj uteká pred ním v noci do zimy, ale verí Bohu, chváli Pána, modlí sa za syna, číta Písmo a verí vo víťazstvo... Je to odvážna a vzácna Božia žena. Keď sa pravidelne nesýtime Božím slovom, nežijeme podľa neho. Keď sa nemodlíme pravidelne, naša viera slabne. Následok je vážny – strácame pod nohami pevnú pôdu, prichádzajú pochybnosti a zrazu sa **podobáme morskej vlne, ktorú vietor unáša a zmieta** (Jk 1,6b).

Naším poslaním je nadovšetko milovať a oslavovať Boha! Preto utekajme pred každou žiadostivosťou, pred každým pokušením, ako keby sme utekali pred hadom.

„Blahoslavený muž, ktorý vytrvá v pokúšaní, lebo keď sa osvedčil, prijme veniec života, ktorý zaslúbil (Pán) tým, čo Ho milujú!“ (Jk 1,12).

Modlitba: Pane, posilni ma na duši, aby som odolal pasci nepriateľa. Daj mi,

prosím, silu odolať všetkému, čo by ma od Teba odvádzalo. Ďakujem, že počuješ moje volanie a vytrhneš ma z každého pokušenia. Amen.

Svedectvo: Nebojme sa svedčiť o žiadostivosti, ako nám ublížila, ako sme s ňou bojovali. Pomôžeme iným a odkrývame karty nepriateľa.

Rozhovor: Hovorme o tom, akej žiadostivosti sa obávam, ako bojujem a nevzdávam sa...

Danka Zubčáková

21.3.

Vzťah mužov ku ženám a vypočutie modlitby

1.list Petra 3,7

Muž a žena. Veľa konfliktov, veľa neporozumenia. Voda a oheň. Každý chce niečo iné. Muž ženu a žena muža. Poďme sa na to pozrieť od začiatku: Boh stvoril človeka z hliny: Adam – ako prvý muž. Bol sám. Túžil po niekom, aby mu bolo veselšie. Pán Boh mu vzal rebro a stvoril ženu – Evu. Nádherne, ideálne, všetko je tak, ako má byť. Nažívali si krásne v raji, každý deň sa rozprávali so svojim Stvoriteľom. Až do času, keď sa im vpletol do života hriech... a tu začína tragédia medzi mužom a ženou... muž sa môže lopotiť v pote svojej tváre a žena túži po mužovi, no on vládne nad ňou.

V celej histórii ľudstva potom môže sledovať túto biedu. Postavenie žien a mužov. Ale Pán Boh mal aj na toto riešenie. V obeti Svojho Syna všetko dal do poriadku. Boh – muž – žena. Trojica, ktorej sa darí. Kristus ako hlava muža a muž ako hlava ženy. Boží poriadok (1Kor 11,3). Muža ochraňuje sám Kristus a ženu skrze Neho ochraňuje muž. Ako je dobre tým, kde to takto naozaj funguje.

Božie slovo vyzýva mužov, aby *uznanlivo nažívali so ženským pokolením ako so slabším a uctili si ich ako spoludedičky milosti života*. Je smutné, keď muž bezcitne vládne nad ženou, ale ešte smutnejšie je, keď si žena chce zmeniť miesto s mužom. Chce dokázať, čo všetko vie a zvládne, a pritom zničí práve to nádherné, na čo bola stvorená. Emancipácia oklamala ženy. Možno sme získali nejaké výhody, ale prišli sme o veľa. Žena by nemala dokazovať mužovi, že ho nepotrebuje, a muž by si mal uvedomiť, kde je jeho miesto a služba. Niekedy je to preňho aj jednoduchšie, nech si to len žena urobí... A čo máme z toho? Zničené vzťahy, zničené rodiny, zranení ľudia, zranené deti... Poďme a navráťme sa k Bohu, aby nám pomohol v tom, čo sme možno sami pokazili. Vráťme sa každý na svoje určené miesto: Kristus – muž – žena!

Modlitba: *Drahý Otče nebeský, odpusti nám, že sme sa nechali oklamať svetom, že si chceme meniť svoje určenie. Pomôž nám, aby sme správne pochopili Tvoj zámer: Kristus – muž – žena. Nám ženám daj pokoru, aby sme pochopili, kde je naše miesto. A mužom daj dostatok múdrosti, aby sa postavili tam, kde majú stáť! Ďakujeme, že v Tvojich očiach máme všetci rovnakú hodnotu, a iba tento svet nás oklamal, aby ničil naše manželstvá, vzťahy, rodiny. Ďakujeme, že Ti môžeme patriť a dôverujeme Ti, že Ty napraviš to, čo sme možno z nevedomosti aj pokazili. Zmiluj sa nad nami, skrze obeť Pána Ježiša Krista. Amen.*

Prosme za to, aby sme sa postavili na to miesto, kam nás určil náš Stvoriteľ.

Svedectvo: Prečo je dôležité, aby hlavou každého muža bol Kristus.

Alica Pipperová

28.3.

Pane, nauč ma uctievať Ťa v Duchu a Pravde

„Ale prichádza hodina a už je tu, keď praví ctitelia budú vzývať Otca v duchu a v pravde; veď aj Otec takých ctiteľov chce mať“ (Ján 4,23).

„Podďte, plesajme Hospodinovi, jasajme zvučne skale našej spásy! Predstúpme pred Neho s poďakovaním, zvučne Mu jasajme chválospevy! Lebo Hospodin je veľký Boh a nad všetkými bohmi veľký Kráľ“ (Ž 95,1-3).

„V Duchu a Pravde“

Milovaní, modlitby v Duchu znamenajú, že sa modlíme v spoločenstve Ducha Svätého (Jud 1,20), ktorý nám pomáha, za čo a ako sa modliť. Slová modlitby vyslovujeme, hoci i potichu, veď aj náš Stvoriteľ, keď tvoril vesmír a všetko v ňom, slová vyslovoval (sú i intímne situácie medzi Bohom a nami, keď sa modlíme bez slov, v našom duchu). Modlitba „v Pravde“ znamená, že sa modlíme podľa Slova Božieho, vedení Duchom Svätým.

Chvály a uctievanie majú byť radostným vstupom každej našej modlitby k Bohu

Máme tisíce dôvodov Ho velebiť: *„veď On predsa nie je ďaleko od nikoho z nás, lebo Ním žijeme, hýbeme sa, dýchame“ (Sk 17,27b-28a).*

My sme Pána Ježiša ukrižovali a On naše slzy osušuje Svojou láskou.

Uzdravuje nás, vyslobodzuje od démonov...

Pripravuje nám príbytky v Božom kráľovstve.

Chvály a uctievanie majú zázračnú moc!

„Obetuj Bohu vďaku a splácaj Najvyššiemu sluby! Vzývaj Ma v deň súženia, vytrhnem ťa a ty Ma budeš oslavovať!“ (Ž 50,14-15).

Jedna sestra v Pánovi mala depresie. Navštívila i lekára, lieky nepomohli. A ktosi jej poradil chváliť Pána. Viete, čo sa časom stalo? Depresie ušli, chvály a vďaky sa stali pre ňu infúziou radosti. Ja sama poznám tie kvety radosti a nádeje, ba i prílivu duchovných síl, ktoré ma pri chválach naplnia celú.

- Chvály dávajú priestor Duchu Svätému, aby nás tvaroval, ako On chce,
- vyženu zo srdca zmätok, strach, úzkosť,
- prítomnosť Otca sa v nás udomácňuje,
- naša viera je radostná a duchovne svieža.

Žalm 103 nás učí vďačnosti a uctievaniu nášho Pána; tá Božia starostlivosť nám vyráža dych...

- **Odpúšťa ti všetky tvoje viny,**
- **uzdravuje všetky tvoje nemoci,**
- **zachraňuje ti život zo záhuby,**
- **venčí ťa milosťou a milosrdenstvom,**
- **život ti syti dobrými vecami,**
- **vedie ťa po správnych cestách,**
- **je milostivý a milosrdný,**
- **je zhovievavý k tvojim zlyháním,**
- **nenakladá s nami podľa našich hriechov...**

„Boh tróni na chvále Svojho ľudu“ (Ž 22,4).

„S radosťou slúžte Hospodinu, vchádzajte pred Neho s plesaním“ (Ž 100,2).

Chválime Pána, ďakujeme Mu doma v komôrke, ale i v spoločenstve bratov a sestier, napríklad na Službách Božích... Nie z povinnosti, ale radostne. A tu treba povedať v pravde, že naše uctievanie nie je vždy svieže, lebo žijeme vo svete

zla a prežívame i rôzne ťažkosti. **Neklesáme však na mysl i radosť z Pána sa vráti. Dobré je snažiť sa byť v aktívnom spojení s Pánom i počas dňa.** Do máce práce, cesta na nákup... nám idú jedna radosť, keď pri nich Pána oslavujeme, chválim; milujem prechádzky s Pánom, hovorím s Ním o tom, čo žijem, čo ma teší, trápi... Skúste, budete veľmi pozhnaní a radostní.

„Lebo Ty žehnáš spravodlivého, ó, Hospodine, láskavosťou kryješ ho ako štítom“ (Ž 5, 13).

Treba však zdôrazniť: Pána neoslníme ani tou najemotívnejšou chválou, ak naše srdcia sú ďaleko, ak sme pošpinení svetom... Skutočná chvála začína vtedy, keď pred Ním zložíme masku duchovnej dokonalosti a povieme úprimne: *Pane, som na tom zle, robím to, čo nechcem, som v kaši...* Podľa mňa začiatok uctievania je byť úprimný pred Pánom, vyznať pravdu, zlyhania, činiť hlboké a úprimné pokánie, ktoré ma vedie „k vyzlečeniu starého človeka s jeho skutkami a oblečeniu nového“ (Kol 3,9-10). Je to náročná cesta a víťazná je len v spolupráci s Duchom Svätým! Ale len tu začínajú naše Bohu milé chvály!

Modlitba: *Odpusť mi, Pane, keď som Ťa neuctieval/a tak, ako si to zaslúžiš a ako je to milé Tebe. Nauč ma chváliť Ťa celým srdcom a v pravde Božej. Nech Ťa chválim i vtedy, keď mi bude ťažko, lebo viem, že ma miluješ a chceš mi dobre. „Lebo Tvoja milosť je lepšia ako život; a moje pery velebiť Ťa budú“* (Ž 63,4).

Svedectvo: Rada svedčím, že milujem chvály a uctievanie Pána; približujú ma k Bohu.

Rozhovor: O osobných skúsenostiach v uctievaní, prosme Pána, aby nás učil modliť sa v Duchu a v Pravde.

Danka Zubčáková

Moc a kľúčová dôležitosť príhovorných modlitieb

Jednou zo základných vlastností modlitby je príhovor.

Príhovor môžeme definovať ako svätú, veriacu, vytrvalú modlitbu, ktorou niekto prosí Boha za iného, kto zúfalo potrebuje Boží zásah.

V prvom rade nám ide príkladom samotný Boží Syn, ktorý po tom, ako bol vzatý do neba (Sk 1,9-11), sedí na Božej pravici, nie ako sudca, ale ako príhovorca:

„Kto ich odsúdi? Je to Kristus, ktorý umrel, ba i z mŕtvych vstal, je po pravici Božej a prihovára sa aj za nás“ (Rim 8,34).

„Preto aj môže dokonale spasiť tých, čo skrze Neho pristupujú k Bohu, keďže vždy žije, aby sa prihováral za nich“ (Žid 7,25).

„Lebo Kristus nevošiel do svätyne rukou urobenej, ktorá je len obrazom pravej, ale (vošiel) do samého neba, aby sa teraz zjavil pred Bohom ako náš zástanca“ (Žid 9,24).

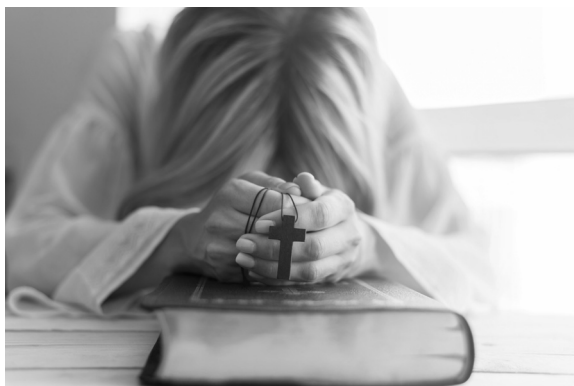
Je to nesmierne upokojujúci pocit, keď vieme, že sám Boží Syn, ktorý za nás zaplatil tú najvyššiu cenu, aby nás zmieril so Svojím Otcom, keď tu na zemi skončil a bol vzatý do neba, neodišiel na „zaslúžený odpočinok“. Práve naopak, ako zdôrazňuje apoštol Pavel v Liste Efezkým: **„A posadil si Ho (BOH) na pravici v nebesiach, nad všetky kniežatstvá, mocnosti, moci, panstvo a nad každé meno, menované nielen v tomto, ale aj v budúcom veku, a všetko Mu poddal pod nohy a urobil Ho hlavou nad všetkým v cirkvi, ktorá je Jeho telom, plnosťou Toho, ktorý naplňuje všetko vo všetkých“** (Ef 1,20-23).

Pán Ježiš má pod Svojimi nohami úplne všetko, je Hlavou cirkvi a napriek tomu, aby po práve rozkazoval a dirigoval, rozhodol sa „vládnuť príhovornou modlitbou“. Je v najosobnejšej Božej blízkosti a predkladá pred Boží trón naše prosby, túžby, sny, náš plač, bolesti. Vede nás osobným príkladom, aby sme aj my žili príhovorom za všetkých, ktorých stretávame, ktorí sú v našej blízkosti.

Kolko času a priestoru, milé sestry a bratia, zaberá v našom živote, v našom srdci a mysli starosť o druhých, prihováranie sa za ich životy, alebo aspoň tichý vzdych...? Denne sme konfrontovaní so zlom, hriechom, ľudskou biedou, prázdnotou, aroganciou. To všetko sa nás cez správanie a reakcie rôznych ľudí často osobne dotýka. Ako na to reagujeme? Nezabudnime, že my sme možno jediní v životoch tých ľudí, kto sa za nich pomodlí, kto sa za nich prihovorí, kto bude prosiť, aby sa ich dotkol Duch Svätý, aby poznali pravdu, aby mohli zažiť slobodu v Kristovi. Naša modlitba a správna reakcia často môže zachrániť ľudský život pred večným odsúdením a zatratením. A to vtedy, ak správne zareagujeme, ak nie sme zahľadení do seba, príliš urážliví alebo ješitní.

Pokorme sa, ako to urobil náš Majster, a skloňme sa aspoň v príhovornej modlitbe ku všetkým, ktorých nám Duch Svätý pripomenie, aj k tým, ktorí si to podľa nás nezaslúžia. Pán Ježiš nám k tomu dáva jasné pokyny (okrem toho, že nám vo všetkom ide príkladom): **„Ale Ja vám hovorím: Milujte svojich nepriateľov, [dobro-**

rečte tým, ktorí vás preklínajú, čiňte dobre tým, ktorí vás nenávidia], a modlite sa za tých, ktorí vás prenasledujú [a vám sa protivia]; aby ste boli synmi svojho Otca, ktorý je v nebesiach; veď On dáva vychádzať slnku na zlých aj na dobrých a zosiela dážď na spravodlivých aj na nespravodlivých. Lebo ak milujete tých,

ktorí vás milujú, aká vám za to odmena? Či nerobia to isté aj colníci? A ak pozdravujete len svojich bratov, čo zvláštne robíte? Či nerobia to isté aj pohania? Vy teda buďte dokonalí, ako je dokonalý váš Otec nebeský“ (Mt 5,44-48).

Okrem Pána Ježiša Krista, ktorý v tomto čase panuje príhovornou modlitbou (za čo by sme Mu mali byť neustále nesmierne vďační), máme v Písme viacero krásnych príkladov a modelov modlitebníka – príhovorca, od ktorého sa môžeme a máme inšpirovať.

Dokonalým príkladom je **Simeon**:

Bol oddaný. Ten, kto vstupuje do tejto služby, by mal byť oddaný.

Bol trpezlivý. Biblia hovorí, že očakával „**potešenie Izraelovo**“. Kým väčšina ľudí očakávala politické riešenie, Simeon vedel, že náprava, ktorá príde, bude duchovná. Preto mohol čakať, vytrvalo a verne, mnoho rokov, kým uvidel výsledok svojich modlitieb.

Bol plný Ducha Svätého. Breme príhovorných modlitieb môže uniesť iba človek, na ktorom spočíva Duch Svätý.

Veril. Simeonovi bolo zjavené, že ešte pred svojou smrťou uvidí to, za čo sa modlil. Veľa rokov preto denne verne prichádzal do chrámu, až nadišiel deň, keď tam Mária a Jozef priniesli Ježiša.

Mal víziu. Simeonovo proroctvo Máriu a Jozefa prekvapilo. Pretože mal víziu, vedel o Kristovi viac, ako Jeho prirodzená mama a nevlastný otec.

Keď sa stávame zrelými kresťanmi, poznávame, že byť kresťanom nie je len výsada, ale aj zodpovednosť. Musíme vidieť dôležitosť príhovornej modlitby – je to hlavná hrádza proti satanovmu vplyvu na tomto svete. Sme „**solou zeme**“; ako hovorí Pán Ježiš. Soľ ochucuje, ale tiež konzervuje a zabraňuje rozkladu. Preto máme ísť, svedčiť, slúžiť, ale hlavne niest' v modlitbách a príhovoroch všetko, na čo nás Duch Boží upozorní. Budme preto citliví na Jeho vedenie a nasledujme príklad nášho Pána a Spasiteľa Ježiša Krista.

Stanislav Kocka

Ježiš Kristus vstal z mŕtvych

(Vtedy aktuálny veľkonočný príhovor na úvodnej pobožnosti konferencie MoS v Badíne 10. mája 2025)

Hospodine, čo je človek, že naň pamätáš? A čo my, že sa nás ujímaš?

O niečo menším si nás urobil od božských bytostí, slávou a dôstojnosťou si nás ovenčil.

Urobil si nás pánmi nad dielom Svojich rúk, nech je zvelebené Tvoje meno na zemi. Amen (podľa Žalmu 8,5-7).

Mária Magdaléna šla a zvestovala učeníkom, že videla Pána a že jej to povedal (Ján 20,18).

Začíname na nule. Všetko sa rozplynulo. **Búchate si hlavu, že ste už dosť veľkí na to, aby ste verili snom.** Veď predsa takéto veci sa hovoria len deťom, aby si v pokoji ľahli a zaspali. Sný o niečom peknom, rozprávky starých materí, **nádeje, ktoré lomcujú v zlých časoch.** Superhrdinovia z dôb krízy. Legendy o mečoch, o spiacich armádach niekde pod bralami alebo v jaskyniach, nech sa národ vo svojej biede cíti **byť aspoň trochu hodnotným.** Lenže čo robiť, keď prehráte veľký boj? Keď vaša vlajka v prvej línii klesne, **ruky bojovníkov sa podvolia skaze?** Keď sa aj tie vaše najlepšie snahy zlomia a **NIE JE NIČ?** Besnenie prehrmí a skutočne nie je nič. Otvoríte oči, bolí vás celé telo, lebo po vás premaširovala veľká skaza, nohy snáď každého jedného **nepriateľa sa na vás zastavili.** Vy sa cítite ako pošliapaná rohožka. Sebahodnota na úplnom dne: *Už nie som na nič súci. Som len zdrap, ktorý o chvíľu hodia na oheň.*

Presne v tomto okamihu sa nachádzame: Ježiš bol vlajkou, ktorá stála v čele našich šikov. Pri Ňom sme sa cítili konečne ako ľudia. Čo hovoril, hovoril nám akoby priamo z duše. Vedel uchopiť naše srdcia, naše myšlienky. **Cítili sme pri Ňom silu.** Keď sa pozrel do očí, prehliadol vás až na samé dno. Prenikol priamo do srdca, mysle, **nič Mu neostalo skryté.** Ale nebol to hrozivý pohľad. Bol to pohľad záujmu. Konečne tu bol niekto, **Komu na nás záležalo.** Niekto, Kto vedel pochopiť. Uchopil za myseľ, za srdce a my sme sa konečne stali ľuďmi, nie nástrojmi vlády, nie otrokmi, nie nezanedbateľnými smetami. **On, Ježiš, dokázal z ľudského smetiska urobiť novú ľud.** My sme povstali, povstali sme ako jeden. Víťali sme Ho. Vošiel ku nám, priamo do nášho streda ako kráľ, prišiel s pokojom. (**Málokto kráľ prichádza s pokojom.** Prichádzajú s vojskom, s depešami, s posolstvami, ktoré nevestia nič dobré a vonkoncom nie pekné.) Ale tu je zrazu kráľ – **naš prápor, naša koruhva národov** – aby stál na našom čele. My sa konečne, konečne cítime ako ľudia. **Byť človekom zrazu nie je hanbou.** Vždy sme chceli byť niečím iným: kniežatami, dvornými dámami, generálmi, kráľovkami. **Nikto nikdy nechcel byť len človekom.** Len obyčajnými ľudskými „ľuďmi“. Pri Ježišovi sme však pochopili, že **byť človekom nie je hanba.**

On sám sa postavil dopredu, aby hájil aj pred celým svetom Svoj ľud, a tak dobre to vyzeralo. Lenže svet sa zbláznil. Aj keď zástup pri Ježišovi bol veľký, stal sa len hrstkou vyhľadávaných, zbadačených bedárov. **Oni žili svoj sen:** Cítili sa byť

ľuďmi, aspoň na tú chvíľu. Lebo Rimanovia, či kňazi, vojaci či legionári, členovia grémií alebo súdov – **tí mali moc a mali aj možnosti. A nebrali ohľad.** Na nič sa nepozerali, nič im nebolo sväté, na nič sa nepýtali a nik z nich nehľadal ani jednu jedínú poľahčujúcu okolnosť. **Aj tak nebolo čo žalovať.** Hľadali sa len dôvody pre vraždu, pre prepuknutie nespravodlivosti. Spravodlivého darmo budete očierňovať. Už išlo len o vraždu, **zavraždiť svoje vlastné svedomie.** Vlajka na čele nášho zástupu klesla. Zahalili ju mračná temnoty. Nočnou hodinou ju pošliapali, zbili, bičovali, oplúli, znevážili, vydali besneniu. **Spolu s Ním, s Kristom, sa udialo to všetko aj nám.**

Poslali vojsko, aby v nás zadusili to, čo v nás Kristus prebudil. **Poslali vrahov, aby zavraždili ten kúsok človeka, ktorý v nás ostal.** To máličko, čo si nesieme v sebe od narodenia, od stvorenia sveta (lebo Boh si nás stvoril pre Seba na Svoj obraz). Biče trýzniteľov strhli z nás aj to posledné, čo ešte môžeme nazvať človekom. **Keď bol Ježiš v rukách zlosynov, poslednýkrát Ho vystavili na naše oči, aby Ho čo najviac znevážili: Ajhľa človek!** To všetko, čo sa s Ním udialo, sa deje, aby nám nepriateľ človeka a Boha ukázal, čo pre neho znamenáme. Sám vystavil vlajku, ale nie na obdiv. Dobitú, zneváženu, zašpinenu a oplúťú ju vydal na popravisť, **aby ju poslednýkrát ešte zbadalo ľudské oko.**

Na Golgote Kristus umiera a s Ním sa rozplýva všetko. Tak, ako najmocnejší a najčistejší zomiera, **tak zomiera v nás všetko.** Tma pohltila Golgotu, tma zahalila Krista, tma nám zobrala jedinu nádej. Nastalo ticho po boji. Odznali posledné stony zomierajúcich, aj kladivo, ktoré drvilo nohy. Strýznené telá uložili do tmy hrobov a tak to skončilo. **Všetko, ale všetko sa rozplynulo.**

Teraz sme v tomto okamihu. Sme medzi supmi, aby sme v celej tej skaze našli posledné zvyšky, **aspoň malý franforec zástavy,** ktorý by sme si zobrali domov ako poslednú spomienku, že sme niekedy mali nádej, že sme boli ľudia, ľudskí ľudia, a niekomu na nás záležalo. **Abysme pohľadali rozbitý čriepok pradávnej spomienky,** že Boh si nás stvoril pre Seba, aby sme mali hodnotu. Aby sme aspoň to posledné uchovali. Keď sme nedokázali náš prapor človečenstva udržať, **nech aspoň dôstojne odpočívajú v hrobe.** Veľký boj je dobojovaný. Človek opäť prehral – nádeje niet. Milosrdný vietor odfúkne spomienky a priveje prach, ktorý všetko zakryje v okamihoch zabudnutia.

Tri ženy idú, aby celému tomu bláznovstvu, poníženiu, skaze dali aspoň aký-taký chochmes. Trošičku, za máčny mak dôstojnosti. A svet, nech je už ako je – vydaný napospas bláznovstvu.

Ku Kristovmu hrobu dnes, **v tento okamih, prichádzajú ženy.** Ženská prítomnosť aj pri tej najhoršej veci dokáže urobiť trochu znesiteľnejšie podmienky. Z potravín urobí chutné jedlo, z domu domov. Rovnako to malo byť aj v prípade Ježiša. Z najhoršej novej popravy (nehodnej človeka, a vonkoncom nie Boha) sa pokúsia urobiť **aspoň hrobový odpočinok hodný človeka.** Z okamihu, keď je už všetko dokonané a vypovedané, urobia dôstojný záver. **Teda tak to bolo v pláne.**

Na prvý pohľad to všetko vyzeralo ešte horšie. V prvých lúčoch vychádzajúceho slnka ženy zbadali otvorený temný hrob. **Kto už ani po smrti nedá pokoj?!** Málo im je trhať koruhvu národov na franforce? Musia znevažovať aj chvíle posledného odpočinku? **Komu Kristus nedá pokoj ani po smrti?!** Prečo sa zloba musí a chce vyvršovať aj v dobe po vypovedaní „*Dokonané*“? Veď už je dokonané, už je koniec, už nie je nič, **už sú len piesky zabudnutia.** Žiara rozsvietila ranné hmly.

Ale v tomto prípade nemá zloba posledné slovo: *Dokonané*, zavŕšené. Boj vybojovaný. **Ale s veľkým rozdielom.**

Nič na celom svete, ani v podsvetí, dokonca ani na nebesiach, nedokáže poškvрниť nepoškvрниiteľné. Aj keď priam budeme hádzať blato na koruhvu – vlajku národov. **Aj tak ju to nedokáže zničiť.** V temne hrobu stojí odvalený kameň. Na kameni sedia anjeli a radujú sa. Aj v temnote smrti sa anjeli radujú. **Lebo smrť už nepanuje.** Nedokázala sa trvalo nalepiť na Ježiša. **Vlajka víťazstva stojí a skvie sa.** Už nezáleží na tom, či my ľudia budeme kričať: „*Ukrižuj!*“ Alebo: „*Hosana!*“ Nezáleží, či postavíme stráž, alebo sa postavíme do zástupu oslavujúcich. **Tá zástava bude pevne stáť!** Lebo je *Dokonané*. Bude viať s nami alebo bez nás. Bez nášho pričinenia, **alebo aj s naším spevom nádeje.**

Dokonané je všetko. Dokonaný je boj za človeka. Nie je prehratým bojom, ani jedinou bitkou. Je to víťazná vojna. Moc, ktorá nám zatemnila cestu do raja, sa rozplynula. Každý, kto nájde cestu ku koruhve národov, **kto vo svojom živote pozdvihne túto zástavu a nebude sa za ňu hanbiť,** stojí na strane víťazného Krista. Je dokonané, je odčinené, je zabudnuté. Na efekt každého hriechu. Smrť, aj keď je akokoľvek hrozná a nedá sa na ňu zvyknúť, **smrť je porazená!** Prvý hrob je odvalený, prvý hrob má vo svojom strede svetlo vzkriesenia. **Prvý, prvotina už stojí pred naším zrakom, lebo je Dokonané.**

S touto správou prichádzajú ženy. Pravdepodobne prvým človekom, ktorý kedy povedal o Ježišovom vzkriesení, je Mária Magdaléna: *A Mária Magdaléna šla a zvestovala učeníkom, že videla Pána a že jej to povedal.* Kristus vstal z mŕtvych, Jeho víťazná zástava zaviala na Golgote, ale aj v Getsemane, v sále pri Večeri Pánovej, ale aj na mieste Litostrotos, pod bičmi, ale aj klincami. **Jeho vlajka vždy veje a nič nemá takú moc, aby túto zástavu zničilo,** znevážilo a potupilo. Poďme teda aj my ku vlajke, ktorá veje nad hrobom, **je to vlajka života. Postavme svoj život na tento základ.** Amen.

Daniel Duraj

Kto pozná moc lásky

Kto pozná moc lásky Pána,
jej dotyky pocíti,
keď sa k hriešnej duši skláňa,
tíško sťa let motýlí.

Jej nežné sväté objatie
krídlam viery silu dá,
z moci hriechu duša vzlietne,
pozná, čo je sloboda.

Božia láska mocne svieti
do komôrky hriešnika,
kajúcnosť nás robí deťmi,
víta náruč Otcova.

Božia láska, pevná veža,
tisícročia na zemi,
kto sa vierou do nej schová,
pre večnosť je určený.

Božia láska, plameň večný,
skrehlé duše zohrieva,
kde pokánia vidno slzy,
život nový začína.

V zhone žitia vzácna chvíľa,
tam v komôrke za stolom,
slovom Božím duša dýcha,
modlitba je ozvenou.

Tam utíchnu bôľne vzdychy,
bremä stráca svoju tiaž,
blízkosť Pána duša cíti,
svätosti ma halí plášť.

V tichu šera duša plesá,
okamih to najkrajší,
vďaky, prosby vznášajú sa
tam, kde tróni Najvyšší.

Modlitba sťa reťaz živá
tiahne sa až k výšinám,
náruč svätá objíma ma,
lásky Božej cítim plam.

Ó, kde si všetka krása leta,
kde nežný vánok májový,
kde vtáčí spev či vôňa kvetná,
kde modrý blankyt oblohy?

Na svete nič netrvá večne,
majster čas všetko odplaví,
aj ľudský život tiež má medze,
ktoré nikto z nás nezmení.

Svet celý Pán Boh v rukách drží,
zákony Jeho nemenné,
určuje čas by ruže kvitli
a zreli plody jesene.

Na svete všetko časom zreje,
moc smrti vládne nad nami,
ponad hroby len viera nesie,
dá večnosti prejsť bránami.

Alžbeta Ondusková

Má človek slobodnú vôľu?

Má človek slobodnú vôľu? Môžeme sa nezávisle rozhodovať – ovplyvňovať smerovanie nášho života, formovať do istej miery prostredie, v ktorom žijeme?

Biológovia a vedci, ktorí skúmajú činnosť mozgu, v súčasnosti na tieto otázky dávajú odpoveď: *Skôr nie*. Tvrdia, že všetko je vopred určené v našich génoch a založení; že podnet ku konaniu je tu skôr než vedomé rozhodnutie. Teda žiadny človek sa nemôže rozhodovať slobodne, konáme skôr impulzívne.

Bádatelia z oblasti humanitných vied oproti uvedenej mienke prírodovedcov na otázku: *Má človek slobodnú vôľu?* odpovedajú: *Áno*. Tvrdia, že každý človek má slobodného ducha, slobodnú vôľu, veď inak by vonkoncom nemohol niesť zodpovednosť. Títo vedci stoja v tradícii učenca Erazma Rotterdamského, ktorý v období, v ktorom žil aj Martin Luther, napísal dielo s názvom „*O slobodnej vôli*“.

Hoci vedci o tejto otázke veľa diskutovali a stále diskutujú, dokázať nevedia nič.

Predstavme si, že ideme lesom a cesta sa rozdvaja. Môžem si vybrať, či sa vydám naľavo alebo napravo. Rozhodnem sa ísť doprava. Nik na svete teraz nemôže dokázať, či som si mohol vybrať aj ľavú cestičku, alebo nie – lebo ja som si ju nevybral. A ak by som sa po chvíli aj otočil, vrátil sa ku križovatke a následne sa vybral po ľavej cestičke, nebol by to dôkaz pre moju slobodnú vôľu. Išlo by o celkom nové rozhodnutie v neskoršom čase.

Slobodná vôľa je teda skôr otázkou viery, ako vedeckou otázkou. „*Nezáleží teda na tom, kto chce, ani na tom, kto beží, ale na Bohu, ktorý sa zmilúva*“ (Rímskym 9,16). Toto slovo sľaby na prvé pocity dávalo za pravdu tvrdeniu: „*Niet slobodnej vôle*.“ Úsilím vlastnej vôle a svojím konaním nemôžeme dosiahnuť vytúžený cieľ, závisí to celkom od toho, čo nám Pán Boh prideli.

Aj Martin Luther akoby potvrdzoval tento dojem, lebo ako odpoveď na Erazmovu knihu napísal spis nazvaný „*O neslobodnej vôli*“.

Je teda údel každého človeka určený vopred? **Sme len bábkami v rukách veľkého bábkohorca?** – **Nie**, to by bola zjednodušujúca odpoveď. Nemožno zovšeobecňovať to, čo si vyžaduje presnejšie skúmanie.

„*Tak tedy nie je to vecou toho, kto chce, ani toho, kto beží, ale vecou Boha, ktorý sa zmilováva*“ (Rímskym 9,16 – Roháčkov preklad). Čo znamená „*to*“? Určite nie všetko, o čo sa v živote usilujeme a čo podnikneme. Slovíčkom „*to*“ sa tu mieni trvalé šťastie – večná blaženosť.

Človek sa síce môže slobodne rozhodovať pre mnohé veci, avšak svoju blaženosť, svoje spasenie nemá vo svojich rukách. V otázke spásy nezáleží na našom chcení, ani na veľkosti nášho úsilia, ale jedine „*na Bohu, ktorý sa zmilúva*“.

Niekoľko príkladov:

Môžeme si slobodne zvoliť, čo budeme študovať, čomu sa vyučíme, pravdaže podľa určitých predpokladov, ktoré zodpovedajú našim sklonom a danostiam. Či však v tomto povolani budeme aj šťastní a užitoční, to sa nedá vopred určiť.

Môžeme sa slobodne rozhodnúť, s kým vstúpime do manželstva. Či však s týmto partnerom budeme žiť v celoživotnom harmonickom zväzku, to si nemožno vynútiť.

Môžeme slobodne uzavrieť dôchodkové poistenie v súkromnej poisťovni a dúfať, že vďaka tomu budeme ako penzisti o trochu lepšie finančne zabezpečení. No kúpiť si týmto bezstarostnú starobu, ako sa nám snažia nahovoriť reklamy, zaručiť, že naša staroba bude bezstarostná, to nie je v našich, ale v Božích rukách.

Môžeme slobodne prísť na Služby Božie, tam sa modliť, spievať nábožné piesne, prispieť do ofery, avšak Božie požehnanie a spásu (večnú blaženosť) si tým nemôžeme zaslúžiť, tie záležia „**na Bohu, ktorý sa zmilúva**“.

Je známe príslovie: „*Každý je strojcom svojho šťastia*.“ Čo sa spásy a večného života týka, je toto príslovie veľkou lžou. **Trvalé šťastie, spasenie, večnú blaženosť si totiž nemôžeme zabezpečiť – „ukut“ silou vôle a horlivosti. „Nezáleží teda na tom, kto chce, ani na tom, kto beží, ale na Bohu, ktorý sa zmilúva.“**

Čo sa týka slobodnej vôle, múdre je dať sa poučiť Bibliou. A (ako hovorí Dietrich Bonhoeffer) **učiť sa odlišovať predposledné veci od posledných vecí.**

Predposledné veci sú vonkajšie okolnosti, v ktorých sa nachádzame: ide tu o školu, povolanie, partnerstvo, politickú situáciu, peniaze, majetok, hmotné pomery. **Vo všetkom tomto máme slobodnú vôľu.** Môžeme, smieme a máme používať rozum, ktorý nám Boh dal ako dobrý dar, tiež našu intuíciu. Spomenuté (predposledné) veci môžeme ovplyvňovať, v nich sa slobodne rozhodovať.

Posledné veci sú tie, ktoré sa týkajú nášho trvalého šťastia: teda spokojnosti, lásky, dôveryplnej nádeje, nájdania útočiska v Bohu, potešenia v súžení, viery a v konečnom dôsledku **večného života**. Tu platí: „**Nezáleží teda na tom, kto chce, ani na tom, kto beží.**“ Tu sa môžeme zveriť len Božej milosti, Pánovmu milosrdenstvu.

Je to skutočne tak – aj keď dnes nám chcú tisícky falošných hlasov nahovoriť niečo iné a zviest' nás, aby sme uverili, že naše šťastie, spásu, máme vo svojich rukách.

Dokonca jestvujú zbožné varianty týchto hlasov. Hovoria o viere, ale nie o viere ako Božom dare, nie o viere, ktorá sa narodí z počúvania Božieho slova, ale o viere ako zbožnom výkone, ktorý dosiahneme naším rozhodnutím. O viere, ktorá je výsledkom sily našej vôle. Vraj pre túto vieru budeme spasení.

Nie. Viera, o ktorej hovorí Biblia, je niečo celkom iné. **Je to postoj, ktorým sa spoliehame naplno na Pána Boha, lásku Jeho Syna Ježiša Krista. Postoj, ktorým sa vrhneme do Božieho náručia, dáme priestor Pánovi, aby On konal v našom živote, veď On nás má vo Svojich rukách.**

Evanjeliom – dobrou správou je: **Pán Boh neudeluje spásu ako nejaký chladný osud. Ani ako labilná, náladová bytosť.** On ju prisľúbil skrze Svojho Syna Ježiša Krista. Každému, kto srdcom patrí Ježišovi, **On sľubuje trvalé šťastie – spásu: „Nezáleží teda na tom, kto chce, ani na tom, kto beží, ale na Bohu, ktorý sa zmilúva.“** Toto zmilovanie nám Pán Boh potvrdzuje vždy nanovo skrze Svoje Slovo.

Prečo to potrebujeme vedieť? Nemôže záležitosť slobodnej vôle zostať otvorenou otázkou, na ktorú jestvuje mnoho názorov, ale žiadna spoľahlivá odpoveď? Aj na to odpovedá Biblia. **Ukazuje nám, že je nanajvýš dôležité, aby sme vedeli, ako to je so slobodnou vôľou, s jej limitmi, hranicami.** Prečo?

Priblížme si to na fiktívnych postavách Šťastlivca a Smoliara.

Šťastlivcovi sa podarí všetko, čo si zaumieni, na čo siahne. Má vždy úspech. Keby nevedel, že jeho životné šťastie, jeho spása závisí jedine na Bohu, spyšnel by, nahováral by si, že to, že sa mu darí, je zásluha jeho – Šťastlivca. Pohrdal by tými, ktorí toľko úspechov nemajú. Bola by to však fatálna chyba. S tými, ktorí takto zmýšľajú, Pán Boh nechce mať nič spoločné: **„Boh sa pyšným protiví, ale pokorným dáva milosť“** (1Pt 5,5b).

Smoliarovi nevychádza nič z toho, čo si zaumieni, na čo siahne. Všetko zbabre. Síce sa veľmi snaží, ale neúspešne. Keby nevedel, že jeho životné šťastie, jeho spása závisí jedine na Bohu, zúfal by si, stal by sa z neho totálne zlomený človek. Bola by to však fatálna chyba. Stal by sa zajatcom beznádeje.

Z Biblie vieme, že naše trvalé šťastie, spása závisí jedine na Bohu a že On nám ju daruje skrze Ježiša Krista. Preto môžeme byť ľuďmi vďačnými Bohu, ľuďmi nádeje a dôvery v Hospodina. A to bez ohľadu na to, či sa naša momentálna situácia podobá tej, aká je príznačná pre Šťastlivca, alebo tej, ktorá je typická pre Smoliara, či situácii medzi týmito dvomi krajinami.

Vo vysvetlení 3. článku Všeobecnej viery kresťanskej Martin Luther píše: *„Verím, že ja zo svojho vlastného rozumu a zo svojej sily nemôžem v Ježiša Krista, môjho Pána, veriť ani k Nemu prísť, ale že ma Duch Svätý evanjeliom povolal, Svojimi darmi osvietil, v pravej viere posvätil a zachoval; tak ako i celú cirkev kresťanskú tu na zemi povoláva, zhromažďuje, osvecuje, posväcuje a pri Ježišovi Kristovi v jedinej pravej viere zachováva.“*

„Viera je z počúvania a počúvanie skrze slovo Kristovo“ (Rímskym 10,17). Spása nie je naším rozhodnutím, je Božím darom. My máme pravidelne počúvať, prijímať Božie slovo a verne ho zachovávať. Veď z neho sa rodí viera, ktorou prijímame spásu v Kristovi. Viera, ktorá nie je spoliehaním sa na seba, ale na Pána Boha, na lásku Jeho Syna Ježiša Krista.

*Použitím myšlienok M. Kriesera:
Martin Šefranko*

Aby sme neboli vyhasnutou pahrebou

O Duchu Svätom hovorí Biblia neraz obraznou, symbolickou rečou. Prirovnáva Ho k vetru, ktorý slobodne veje, kam chce (Ján 3,8; porovnaj aj Sk 2,2). Nemožno Ho obmedzovať, spútať, zmanipulovať.

Písmo sväté prirovnáva Ducha aj k holubici (Mt 3,16) – k nežnému bytiu, ktoré nie je problém odplasiť, zahnať. Kým za obrazom Ducha Svätého ako vetra je výpoveď o slobodnom pôsobení Ducha, obraz holubice hovorí o nežnom, jemnom, nenásilnom, láskyplnom pôsobení Ducha Svätého.

Biblia prirovnáva Ducha i k ohňu. Písmo sväté nás nabáda: „**Ducha neuhášajte!**“ (1 Tes 5,19). V obraze ohňa je ukryté mnohé: ničivá sila ohňa – Duch Svätý chce zničiť modly, ku ktorým sa klamne utiekame. Reformátor Ján Kalvín povedal, že „**ľudské srdce je továrňou na modly**“. „Vyrábame“ si vždy nové a nové modly. Tieto modly – falošných bohov chce oheň Ducha zničiť.

Oheň prečisťuje – Duch Svätý prečisťuje našu vieru, náš kresťanský charakter, aby sme žili podľa príkladu Pána Ježiša Krista.

Oheň rozmrazuje – podobne Duch Svätý rozmrazuje chladné ľudské srdcia.

Oheň zohrieva – v spoločenstve cirkvi by mal každý zažiť, pocítiť teplo Božej, Ježišovej lásky.

Oheň osvetľuje – keď sa mocou Ducha Svätého dávne texty Písma svätého stanú živým Božím slovom pre nás, je naša životná cesta svetlejšia a vidíme aspoň na pár krokov dopredu (Ž 119,105).

Oheň treba udržiavať

Oheň, ak má ničiť modly, prečisťovať našu vieru a charakter, rozmrazovať srdcia, hriať a svietiť, potrebuje byť trvalo udržiavaný. V Starej zmluve zohrával oheň dôležitú úlohu pri bohoslužbách v svätostánku počas putovania púšťou, neskôr v jeruzalemskom chráme. Oheň na oltári pre ohnivú obeť zapálil sám Boh (3M 9,24; 2Kron 7,1-3) a musel byť trvalo udržiavaný (3M 6,2.6). Krstom aj v nás zažal – zapálil Pán Boh oheň Svojho Ducha. „**V jednom Duchu sme boli pokrstení**“, „**jedným Duchom napojení**“ – čítame v súvisi s Duchom Svätým a krstom (1Kor 12,13). Oheň Ducha však má horieť. Treba ho udržiavať, neuhášať ho, veď zažal ho sám Pán Boh.

Duch Svätý je Božím darom pre nás. Pohrdať Božím darom, prekážať pôsobeniu Ducha, uhášať Ho – to sa (skôr či neskôr) vypomstí.

Kedy uhášame Ducha?

Keď nedbáme o to, aby v nás Jeho oheň horel. O nejednom človeku platí: nechodievala na Služby Božie, nečíta Bibliu, nemodlí sa, neprijíma Večeru Pánovu, ani len nepomyslí, kde by mohol poslúžiť, a pritom sa nazdáva: *Zaobídem sa bez toho, som dobrý človek, ba lepší ako mnohí, ktorí spomenuté veci robia* – chodia do kostola, modlia sa... Vskutku, existujú ľudia, ktorí kostol formálne navštevujú, ale žijú v jasnom rozpore s tým, čo tam zaznieva. To neznamená, že venovať čas Božiemu slovu, modlitbe, spy-

tovaní si svedomia pri spovedi, účasti pri Pánovom stole, venovať čas službe ľuďom, službe cirkvi – je márnosť. **Modlitba, Písmo sväté, Večera Pánova, spoločenstvo Božieho ľudu, v ktorom môžeme jedni druhých bremená znášať – sú kanálmi, ktorými k nám prúdi Boží Duch.** Keď na ne nedbáme, ak ich zanedbávaním prispievame k „upchávaniu“ týchto kanálov – uhasíme Ducha, nechávame hasnúť Jeho oheň v nás.

Ducha tiež uhasíme, keď nás v našom vnútri (svedomí) Duch Boží varuje a upozorňuje, že niečo nie je v poriadku, no my ignorujeme Jeho jemný hlas. – Aj tým uhasíme Ducha a tak ochromujeme svoj duchovný život.

I vtedy, keď sa len obhliadame späť a vravíme: *Kedysi, pred mnohými rokmi som v cirkvi konal to a to...*, keď žijeme iba zo spomienok – vtedy tiež uhasíme Ducha. **Duchovný život, viera v Pána Ježiša Krista, predsa nemôže zostať len minulým časom. Je dobré, keď naša viera má svoju peknú minulosť, avšak buď v nás oheň Ducha naďalej horí, alebo sme vyhasnutou pahrebou.**

Podobne, ak máme určité dary od Pána Boha (a všetci nejaké máme), avšak nevyužívame ich na Božiu slávu, pre rast a budovanie Pánovej cirkvi – i vtedy uhasíme Ducha. Nevyužívať Bohom darované príležitosti pre konanie dobra je hriech (Jk 4,17).

Keď sme chladní k potrebám našich blízkych, a namiesto vzájomného povzbudzovania vo viere keď sme si navzájom ľahostajní, ba až nevraživí – aj vtedy uhasíme, zarmucujeme Ducha.

Ducha Svätého nemôžeme premôcť ani zahubiť, On slobodne veje, kam chce, a my Ho nemôžeme obmedzovať či spútať. Ducha však môžeme zarmútiť a On sa od nás vzdiali. Veď je nežným bytím ako holubica a my Mu svojou nedôverou, polovičatou vierou i ľahostajnosťou k blízkym zraňujeme „krídla“. K tomu najhoršiemu vôbec patrí, keď sa od nás Duch vzdiali. Smutným svedectvom o tom je príbeh kráľa Saula. Duch Hospodinov ho opustil (1Sam 16,14). Ďalšie kapitoly do konca Prvej knihy Samuelovej sú svedectvom tragédie Saulovho života.

Ducha Svätého môžeme zarmútiť

Nielen človeka, ale aj Ducha Svätého môžeme zarmútiť: skutkami i slovami. Napomenutie: **„Nezarmucujte Svätého Ducha Božieho“** píše apoštol Pavel v Liste Efezským (4,30) práve v súvisi so slovami, hnevom a krikom. Ako všetkých ďalších ľudí, aj nás, kresťanov, ovplyvňuje náš nervový stav i okolnosti, v ktorých sa nachádzame. A predsa máme byť iní, lebo na sebe nesieme pečať Ducha Božieho (Ef 4,30). Duchom má byť poznamenaná aj naša reč i náš vzťah k blízkym. **Výzva: „Nezarmucujte Svätého Ducha Božieho“ nie je požiadavkou po samoučelnej cnosti, ale nabádaním, aby sme (v záujme druhých) vedome čelili svojmu „horšiemu ja“.** V záujme druhých neklamem, lebo lož rozbíja jednotu medzi ľuďmi. V záujme blízkych nezaháľam, aby som z odmeny za prácu mohol pomáhať ďalším. V záujme druhých nehovorím *mrzké* slová (pôvodný grécky termín „*sapros*“ znamená čosi, čo podľahlo hnilobe, čo je

na nič súce – mrzké slová sú „zhnité“ slová...), pretože dobrým, múdрым a láskavým slovom môžem pomôcť a potešiť.

S súvisie s napomenutím: „**Nezarmucujte Svätého Ducha Božieho**“ zaznieva z Písma výzva: „**Nedávajte miesto diablovi**“ (Ef 4,30). Vskutku: **kde nie je Ducha Božieho – tam príde rád diabol** (porovnaj Mt 12,43-45). Výzvy či napomenutia: „**Nedávajte miesto diablovi**“ a „**Nezarmucujte Svätého Ducha Božieho**“ nám z Biblie znejú, aby sme príliš neospravedlňovali samých seba, akoby zlo v nás bolo produktom tlaku okolností, povahovou črtou či nutnou daňou kresťanstvu nežičlivému prostrediu. Nie, o tom, čo nás odlučuje od Pána Boha, vieme predsa najlepšie každý sám. Ak proti zlu v nás nebojujeme, uháňame a zarmucujeme Ducha Svätého. „**Boh nám však nedal ducha bojovnosti, ale (ducha) moci a lásky a sebaovládania**“ (2Tim 1,7). Neuháňajme teda Ducha Svätého, nezarmucujme Ho, ale prosíme, aby nás naplnil (porovnaj Ef 1,16-20; 3,14-19; 5,18b). Ak budeme naplnení Božím Duchom, budú z našich úst vychádzať dobré, povzbudzivé, budujúce slová: „**Lebo z plnosti srdca hovorí ústa**“ (Mt 12,34b) a náš život bude Bohu na slávu a ľuďom na úžitok.

Pramene: *Luděk Rejchrt: Věřím – výklad Apoštolského vyznání víry* (vyd. Svítání, Praha 1991); *Oswald Chambers: To nejlepší pro Jeho slávu* (vyd. Nadace pro mezinárodní potřeby ve spolupráci s vydavatelstvím Rosa, Praha 1997)

Martin Šefranko

Prosba o modlitby za službu Detskej misie

(Pri podujatiach, ktoré sa konali v decembri, sa môžeme modliť aj dodatočne, aby priniesli bohaté ovocie od Pána.)

Neboj sa, Mária! – lebo si našla milosť u Boha!

Neboj sa, Jozef – lebo Máriino dieťa je Boží Syn!

Nebojte sa, pastieri – lebo zvestujem vám veľkú radosť!

Keď sa v Písme niektoré slová opakujú, asi nám majú niečo zdôrazniť. Mňa tieto slová potešujú a povzbudzujú, že sú určené aj pre mňa.

Nemyslím si, že by som prežívala veľký strach, skôr obavy a niekedy stres.

Nestíham. Niekedy robím príliš veľa vecí do rôznych smerov. Všade chcem pomôcť a nikomu nechcem povedať “nie”. Inokedy však zaháľam – odkladám dôležitú prácu a povinnosti. A potom ich nemám dokončené načas. To je hriech. Prosím o odpustenie vás aj Pána Boha. Keď nepíšem o svojej službe, vy neviete, čo sa deje a čo sa plánuje a nemôžete sa za to modliť. Potom robím/nerobím poriadne všetko z vlastných síl a nevládzem či zlyhávam.

V septembri a októbri som mala oddychový čas – **sabatikal**. Kolegynka Noemi ma zastúpila a perfektne to zvládla! Nahradila ma na MAMI kluboch – deťom sa tam veľmi páči, lebo sú hravé, veselé a zároveň biblické. Mamky sa tam cítia dobre

a pozývajú svoje kamarátky; tak prišli za pár mesiacov asi štyri nové mamičky. Vďaka Pánu Bohu za to!

Ja som si (ne)oddýchla, syn Jožko si zlomil ruku a o týždeň na to palec na nohe – boli sme doma spolu. Ale možno je to tak dobre, povedala som si – môžeme viac času stráviť spolu. Chcela som si urobiť poriadok vo veciach doma a v kancelárii. Trošku som upratala – ešte dobrý kus práce ma čaká. A bola som na pár dní v Tatrách úplne sama – vďaka môjmu dobrému manželovi – to sa mi páčilo aj prospelo.

V novembri sme s Božou pomocou stihli veľa dobrého – na **Kurze Predškolák** v Prešove sme ja aj Noemi učili desať študentiek, ktoré sú nadšenými a zapálenými učiteľkami detí a chcú sa učiť a zlepšovať v tom, ako predstaviť Pána Ježiša a Božie Slovo aj maličkým deťom. Na kurze nám pomohli drahí kolegovia z Bratislavy – jeden víkend Mirka, druhý víkend Lubka a Miško Fraňo. No a študentky cestovali na kurz od Bardejova, Trebišova, Košíc, Prešova a okolia, aj z Popradu. Som za ne veľmi vďačná. A ich reakcie na kurz sú tiež pozitívne a veľmi povzbudivé. Nech si to Pán Ježiš mocne použije, keď budú učiť deti, aj hovoriť o svojich skúsenostiach z kurzu a odporúčať ho ďalším.

V novembri sme tiež cestovali do Bratislavy **na tímový poradu DM**. Je to vždy **VELMI DOBRÝ** čas s kolegami pri modlitbách, plánovaní aj pri rozhovoroch o službe aj živote. Modlite sa, prosím, za kolegu Mareka, kuchára z Častej, ktorý prechádza liečbou onkologickej choroby, a za Lubku, ktorá kráča životom ďalej už bez zosnulého Jožka Kováča. Máme aj novú kolegynku v Bratislave, z ktorej sa tešíme. Viac si prečítajte v informačnom liste DM tu: https://drive.google.com/file/d/1TekGc0mH_Ugdqxna8g0MDrcqDldU5vcT/view

Sme s Noemi rady, že z Bratislavy sme mohli domov letieť – 37 minút v porovnaní s 5,5 hodinami vlakom – ak nemešká – čo v ten piatok meškali všetky vlaky, najmä kvôli sneženiu. Hneď v sobotné ráno sme mali v Košiciach pripravený **VIANOČNÝ SEMINÁR** pre dobrovoľníkov, ktorí majú chuť pripraviť špeciálny predvianočný klub pre svoje deti (z besiedky, rodiny) a prizvať aj ďalšie (zo susedstva, z okolia) alebo sa pridať k nám, keď pôjdeme s vianočným programom na základné školy. Kalamita však žiaľ zabránila niektorým záujemcom prísť. S ôsmimi účastníkmi sme sa však mohli modliť a povzbudiť a na dvoch miestach sa už adventné podujatie konalo (Poprad a Bzenov), ďalšie sú v pláne a môžete sa za to modliť (Prešov, Bardejov).

Modlite sa, prosím, aj za naše plánované **návštevy základných škôl pred Vianocami** – ak Pán Boh dá, navštívime 21 škôl v Košiciach, Poprade a okolí, Detskú nemocnicu v Košiciach a zariadenie DORKA – útulok pre rodiny s deťmi.

Tieto vianočné programy sú v termíne 8. 12. 2025 – 19. 12. 2025.

V sobotu sa nám pokazilo auto, ktorým som na vianočné programy jazdievala. Plánujeme teda ísť Noeminým autom. Modlíme sa za múdrosť a Božie vedenie, aby žiadne prekážky nám nezabránili niešť evanjelium. Prihlásili sa nám aj nové školy, kam pôjdeme prvýkrát.

Modlite sa, prosím:

- za otvorené srdcia detí, rodičov a učiteľov – nech túžia vpustiť Pána Ježiša do svojich životov a sŕdc, aby im odpustil hriech a dal im nový zmysel života;
- za bezpečnosť na cestách a zdravie: mňa a Noemi a aj detí, aby školy nezatvorili predčasne;
- za všetky pripravované predvianočné stretnutia v cirkevných zboroch, besiedkach, kluboch – aby Pán Boh požehnal organizátorov aj účastníkov;
- za moju lepšiu organizáciu aj disciplínu pri pracovných aj iných povinnostiach;
- za pokračovanie Klubu dobrej zvesti na jednej ZŠ v Košiciach, aby deväť detí, ktoré tam chodia, spoznávalo cez Bibliu a príbehy Pána Ježiša a aby boli aj svojim rodičom dobrým svedectvom a zdieľali s nimi, čo tam počujú;
- za MAMI klub v Košiciach, že chodia aj nové mamky s malíčkymi deťmi a pozývajú svoje kamarátky mamičky;
- za rozbehnutie MAMI klubu v Budimíri – s mojou novou kolegyňou Noemi;
- aby zbory aj jednotlivci využili kurzy Detskej misie, ktoré ponúkame pre učiteľov detí aj pre rodičov detí;
- v marci budeme opäť chodiť do školy s veľkonočným programom – nech sa otvoria dvere škôl aj srdcia detí.

„Zlož svoju starosť na Pána a On sa už postará,“ čítam vo verši z Prvého listu Petrovho 5,7 a v piesni dopĺňam: *„Nebudem sa báť, lebo Ty si so mnou, nebudem sa báť, Pane môj.“*

Máš obavy, strach z niečoho aj ty? Napíš mi, za čo sa môžem modliť. A ak sa dá – najlepšie bude, keď sa stretneme. Súčasťou mojej služby sú aj **návštevy ľudí**, ktorí podporujú službu Detskej misie modlitbami a financiami. Budem rada, ak sa budeme modliť za seba navzájom.

Práca, ktorú robíme, stretnutia, ktoré uskutočníme, a rozhodnutia, ktoré vykonáme, nie je to, čo prináša našej práci najväčší prínos. Je to čas strávený pred trónom Božím v modlitbách, v mene nášho Pána Ježiša Krista, ktoré prinášajú silu, pracovníkov a zdroje do našej služby deťom a dorastencom.

– To je jeden z pilierov Detskej misie – dôležitosť **modlitby** ako základu.

Som veľmi vďačná za každého z vás, ktorí nesiete na modlitbách moju **službu deťom v Košiciach a okolí**. Pracujem v Detskej misii už deviaty rok. Som na polovičnom úväzku a zvažujem ho navýšiť. Na pokrytie nákladov na moju službu mi chýba ešte tristo eur mesačne. **Hľadám preto približne desiatich ľudí**, ktorí sa zaviazu podporou 30-40 eur mesačne. Zvážte, prosím, možnosť pridať sa takýmto spôsobom k mojej službe, aby som mohla naďalej s Detskou misiou prinášať Dobrú správu evanjelia deťom, dorastencom a pomáhať učiteľom detí v okolí Košíc.

„Dávajte a dajú vám: mieru dobrú, natlačenú, natrasenú, vrchovatú vám dajú do lona. Lebo akou mierou budete merať vy, takou sa nameria aj vám“ (Lukáš 6,38).

„Každý (nech dá) tak, ako si umienil v srdci: Nie s nevôľou alebo z donútenia, lebo ochotné-ho darcu miluje Boh. Ved' Boh má moc rozhojniť vo vás všetku milosť, aby ste mali vždy a vo všetkom všetkého dostatok na každý dobrý skutok“ (2. Korintským 9,7-8).

Danka Plevová – Detská misia Košice

ODKAZY VEDENIA MoS

- ❶ **Drahé sestry a bratia.** S vďačnosťou a nádejou sme v posledných dňoch starého roka pripravili našu **konferenciu – ak nám to Pán dovolí, tak bude 13. – 15. 3. 2026 v Košiciach** (boli sme tam naposledy v r. 2013). Presnejšie informácie budú **uprostred budúceho čísla**, ktoré sa budeme snažiť doručiť skôr. Prosme Pána už teraz o požehnanie jej prípravy aj uskutočnenia.
- ❷ **Dobrá sejbá 2026.** Klasické misijné čítanie na každý deň. Má 366 strán, stojí 1,- € plus poštovné a balné. Objednávky vo ViViTe.
- ❸ **Prihlášky, zmeny adries, či odhlásenia tých, ktorí už nie sú členmi**, hláste Ľuboslavovi Beňovi – hospodárovi MoS ECAV, najlepšie mailom (ecav@rankovce.sk), prípadne poštou na Cirkevný zbor ECAV, 044 45 Rankovce.
- ❹ **Príspevky** (vo výške 10,- € na člena a 7,- € na nečlena/sympatizanta/odberateľa MoSt-a) treba posilať na náš účet: Modlitebné spoločenstvo ECAV, Palisády 46, 811 06 Bratislava 2; IBAN: SK31 0900 0000 0001 8266 7032. V prípade hromadných platieb treba poslať menoslov platiteľov Ľuboslavovi Beňovi.
- ❺ Vďaka Pánovi, aj vašim modlitbám je už ročenka **Tesnou bránou 2026** skoro vypredaná. Prosme Pána o požehnanie jej čitateľov.
- ❻ Do nového občianskeho roka 2026 **prajeme** všetkým našim členom i čitateľom MoSt-a **požehnanie** nebeského Pána, aby sme boli jasným svetlom a slanou soľou tomuto svetu!

Prosme aj za dobrú prípravu a službu našich **tlačených materiálov**: náš MoSt, mesačník Cestou Svetla, Tesnou bránou a rôznej kresťanskej literatúry.

Zažívame znovu veľké útoky toho zlého pri ich príprave – preto MoSt aj Cestou Svetla stále viac meškajú.

Vydáva: Modlitebné spoločenstvo ECAV v SR; **Vedúci MoS:** Stanislav Kocka, CZ ECAV Košice, Mlynská 23, 040 01 Košice, stano.kocka@gmail.com; **Zostavil:** M. Lipták; ViViT s.r.o., Kravé pole 28, 060 01 Kežmarok, tel/fax 052/452 5361, e-mail: vivit@vivit.sk
Grafická úprava: Jana Nemcová; **Tlač a spracovanie:** NIKARA s.r.o., Krupina